

A) Εισαγωγή

Η Παγκοσμιοποίηση δεν είναι ένα καινούργιο ιστορικό φαινόμενο, ήταν παρούσα και ενεργητική σε διάφορες μορφές, σε πολλά μέρη της γης και σε διαφορετικές ιστορικές περιόδους. Η σημερινή Παγκοσμιοποίηση πρωτοστάτησε μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο από τις Ηνωμένες Πολιτείες και τα Διεθνή Αμερικανικά Επιχειρηματικά Συμφέροντα, την στιγμή που η Αμερική αναδείχθηκε σαν η μόνη Παγκόσμια Υπερδύναμη, πολιτικά, στρατιωτικά, οικονομικά και πολιτιστικά.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες και τα Διεθνή Αμερικανικά Οικονομικά Συμφέροντα πλέον διέθεταν τις δυνατότητες και τα μέσα να εξουσιάζουν σε όλους τους τομείς εκείνα τα κράτη που ήταν συνδεδεμένα με το καπιταλιστικό οικονομικό σύστημα ή με το “φιλελεύθερο” της παγκόσμιας ελεύθερης αγοράς. Αυτά τα κράτη βρισκόντουσαν σε όλα τα σημεία της γης και σε όλες τις ηπείρους, κυμαίνοντας από τα ανεπτυγμένα βιομηχανικά κράτη όπως την Μεγάλη Βρετανία, την Γαλλία, την Γερμανία και την Ιαπωνία, στις αναπτυσσόμενες οικονομίες όπως αυτές των Ινδιών, της Βραζιλίας και των Αραβικών κρατών της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής λόγω του πετρελαίου, και τελικά τα υπανάπτυκτα κράτη της Κεντρικής Αφρικής και της Κεντρικής Αμερικής, όπως την Σομαλία, το Σουδάν, την Νικαράγουα και τις Ονδούρες. Αυτό ήταν και θα είναι το “γήπεδο παιχνιδιού” (playing field) της Αμερικανικής Παγκοσμιοποίησης.

Θα εξετάσουμε τώρα τρία ιστορικά παραδείγματα Παγκοσμιοποίησης που αντανάκλουν το φάσμα των τύπων Παγκοσμιοποίησης που αποδείχθηκαν ισχυροί και δυναμικοί στο παρελθόν.

Θα ξεκινήσουμε με την πολιτική, οικονομική και πολιτιστική Παγκοσμιοποίηση όπως αυτές εφαρμόστηκαν μετά τον Μέγα Αλέξανδρο, από τους πιο σημαντικούς Μακεδόνες αξιωματούχους του στα τέλη του 4ου αιώνα π.Χ., εγκαθιδρύοντας τα Ελληνιστικά βασίλεια που επικράτησαν για περισσότερο από 3 αιώνες, και που οι ιστορικοί την ονομάζουν “Ελληνιστική Εποχή”. (<http://herculean-wordpress.com/2007/04/12/hellenistic-kingdoms->)

Μετά τον θάνατο του Μεγάλου Αλέξανδρου το 323π.Χ. , η Παγκόσμια Αυτοκρατορία του τεμαχίστηκε σε Ελληνιστικά βασίλεια, με πολιτικούς ηγέτες, τους πιο αγαπημένους και τους πιο πιστούς αξιωματούχους του.

Το σημαντικότερο Ελληνιστικό βασίλειο ήταν το Βασίλειο της Αιγύπτου που ιδρύθηκε από τον Πτολεμαίο το 305π.Χ. , ενώ η Δυναστεία των Πτολεμαίων κυβέρνησε την Αίγυπτο μέχρι τον θάνατο της Κλεοπάτρας το 30π.Χ., την τελευταία μονάρχη αυτής της Μακεδονικής Δυναστείας.

Δεύτερη σε ιστορική και πολιτική σημασία υπήρξε η Δυναστεία των Σελευκιδών , όταν ο Σέλευκος ίδρυσε το βασίλειό του στην Συρία και στην Μεσοποταμία το 305π.Χ. . Η Αυτοκρατορία των Σελευκιδών θεωρείται μια από τις μεγαλύτερες στην ανθρώπινη ιστορία, ενώ στην ακμή της περιλάμβανε την Μικρά Ασία, την Παλαιστίνη, την Συρία, την Μεσοποταμία, την Περσία, το Τουρκμενιστάν και την κοιλάδα του Ινδού ποταμού. Η Αυτοκρατορία των Σελευκιδών τελικά ηττήθηκε από τους Ρωμαίους το 60π.Χ., όπως θα συμβεί λίγο αργότερα με το Αιγυπτιακό Βασίλειο των Πτολεμαίων.

Το επόμενο Ελληνιστικό βασίλειο αντιπροσωπεύει την Αντιγονιδιακή Δυναστεία της Ελλάδας, που την ξεκίνησε ο Αντίγονος το 306π.Χ., και που διοικούσε το μεγαλύτερο μέρος του Ελληνικού γεωπολιτικού χώρου, με τα Ελληνικά νησιά του Αιγαίου και της Ιωνικής θάλασσας. Η Δυναστεία των Αντιγονιδών ανατράπηκε από τις στρατιωτικές δυνάμεις της Ρώμης το 146π.Χ., καταλήγοντας στην Ρωμαϊκή επαρχία της Μακεδονίας.

Τελικά, έχουμε την Δυναστεία των Ατταλιδών που πρωτοστάτησε το 287π.Χ. από τον Φιλέταιρο και που κατείχαν την Μικρά Ασία με πρωτεύουσα την Πέργαμο. Αυτό το Ελληνιστικό βασίλειο κληροδοτήθηκε στην Ρώμη το 133π.Χ. (<http://herculean-wordpress.com/2007/04/12/hellenistic-kingdoms->

)

Μετά που αυτά τα Ελληνιστικά βασίλεια εγκαθιδρύθηκαν και οργανώθηκαν από τους ανώτερους αξιωματικούς του Μεγάλου Αλέξανδρου, οι διοικητές όπως και οι αξιωματούχοι τους, πολιτικοί και στρατιωτικοί, προσλήφθηκαν από τις τάξεις των Μακεδόνων στρατιωτικών του Μεγάλου Αλέξανδρου. Η Ελληνική ήταν η επίσημη γλώσσα στον Ελληνιστικό κόσμο, πολιτιστικός θεσμός που διευκόλυνε την ανταλλαγή προϊόντων και υπηρεσιών, όπως και την επικοινωνία ιδεών και τεχνικών γνώσεων.

Ο Ελληνιστικός κόσμος εξελίχθηκε σε μια τεράστια, δυναμική και ακμάζουσα αγορά, μια Παγκοσμιοποιημένη Αγορά, που στάθμιζε την σταθερότητά του και επέκτασή του, πολιτικά,

οικονομικά και πολιτιστικά. Οι κρίσιμες κινητήριες και ενωτικές δυνάμεις των Ελληνιστικών βασιλείων δεν ήταν μόνο πολιτικές και οικονομικές, αλλά και πολιτιστικές. Αυτά τα βασίλεια προώθησαν και στήριξαν την πολιτική-κουλτούρα και τον πολιτισμό της Αρχαίας Ελλάδας, εκσυγχρόνισαν όλους τους οικονομικούς και διοικητικούς θεσμούς, ανέπτυξαν το εμπόριο μεταξύ των διαφόρων περιοχών του Ελληνιστικού κόσμου, αλλά επίσης ενσωμάτωσαν στις διάφορες τοπικές κουλτούρες τον Ελληνικό πολιτισμό, αφομοιώνοντας Ελληνικές θρησκευτικές δοξασίες σε αυτόχθονες θρησκείες, ενώ πολλές φορές διατήρησαν μέρος από τα παραδοσιακά διοικητικά τους συστήματα όπως και το διοικητικό τους προσωπικό. (<http://ancient-greece.org/history/hellenistic.html>)

Στον Ελληνιστικό κόσμο, ο πιο σημαντικός παράγοντας Παγκοσμιοποίησης που τον ένωνε ήταν ο πολιτισμός του ή η πολιτική του κουλτούρα, που είχε λίγη σχέση με τα θρησκευτικά πιστεύω των Αρχαίων Ελλήνων ή το Αρχαίο Ελληνικό Πάνθεον.

Δύο πολύ σημαντικά θρησκευτικά χαρακτηριστικά του Αρχαίου Ελληνικού Πολιτισμού ήταν πρώτα , το γεγονός ότι από την αρχαιότητα, οι Έλληνες είχαν υιοθετήσει πολλές από τις τοπικές θεότητες και τις τοπικές ιεροτελετές των περιοχών όπου είχαν μεταναστεύσει σαν Άριες ή Ινδοευρωπαϊκές φυλές , προερχόμενες από την Κεντρική Ευρώπη. Για παράδειγμα , η θεά Αφροδίτη και ο θεός Διόνυσος, δύο από τις κεντρικές θεότητες που αποτελούσαν το Αρχαίο Ελληνικό Πάνθεον, υπήρξαν ντόπιες θεότητες. Την Αφροδίτη την λάτρευαν πολλές φυλές της Ανατολικής Μεσογείου, ενώ ο Διόνυσος αντιπροσώπευε μια θεότητα με προέλευση την Μικρά Ασία. (<http://www2.clarku.edu/departments/foreign/pdf/Olympians-PB.pdf>)

Το δεύτερο σημαντικό θρησκευτικό χαρακτηριστικό της Αρχαίας Ελληνικής Πολιτικής Κουλτούρας ήταν ότι η “θρησκοληψία” και η προσωπική θρησκευτική ευσέβεια δεν συμβόλιζαν ποτέ κύριους παράγοντες για την κοινοτική ενότητα ή την κοινωνική συνοχή, την στιγμή που αυτά αφορούσαν “προσωπικά θέματα” και όχι μια “κοινοτική πολιτική” όπως συνέβηκε με τον Χριστιανισμό, τον Ιουδαϊσμό και το Ισλάμ. Σε διαφορετικές Ελληνικές γεωπολιτικές περιφέρειες λειτουργούσε μια κεντρική Ελληνική θεότητα που προσωποποιούσε τους κατοίκους της σαν κοινότητα και σαν κοινωνία!!!

Σαν συνέπεια, το “πολιτιστικό λάβαρο” των Ελληνιστικών βασιλείων δεν ήταν η θρησκεία τους ή το Πάνθεον των Ολυμπίων θεοτήτων, αλλά η “υπαρξιακή φιλοσοφία” τους και ο “τρόπος σκέψης” τους, ανθρώπινα συστατικά που επηρέαζαν την ποιότητα της καθημερινής τους ζωής, την δημιουργικότητά τους και τους κοινωνικο-πολιτικούς θεσμούς τους. Η Ανθρώπινη Δημιουργικότητα και οι Ανθρώπινη Γνώση αποτελούσαν τα ανώτερα κοινωνικά αξιώματα. Αυτή είναι και η αιτία που στα μεγαλύτερα αστικά κέντρα των Ελληνιστικών

βασιλείων χτίστηκαν τεράστια θέατρα όπου Ελληνικά θεατρικά έργα παρουσιάζονταν στο “πλατύ κοινό” , αναστήλωσαν πολλές βιβλιοθήκες όπου παγκόσμιες γνώσεις αποθηκευόντουσαν και όπου μια πληθώρα μελετητών και λογίων, όλων των εθνοτήτων, ερευνούσαν και δίδασκαν. Επίσης, κατασκεύασαν πολλά μεγάλα στάδια και γυμναστήρια όπου αθλητές όλων των φυλών μπορούσαν να εξασκηθούν για να συμμετέχουν στους διάφορους αθλητικούς αγώνες , αφιερωμένους σε Ελληνικές θεότητες όπως οι Ολυμπιακοί Αγώνες και τα Παναθήναια.

Δεν είναι λοιπόν παράξενο ή ανορθόδοξο το γεγονός ότι όταν οι Πτολεμαίοι ίδρυσαν το Ελληνιστικό βασίλειο της Αιγύπτου το 305π.Χ., υιοθέτησαν για τον εαυτό τους τον τίτλο του Φαραώ, που για τους Αιγυπτίους προσωποποιούσε μια ισχυρή Αιγυπτιακή θεότητα, ενώ επίσης διατήρησαν τον Φαραωνικό θεσμό των αιμομικτικών βασιλικών γάμων, δηλαδή, πατέρας με κόρη, μητέρα με γιο, και αδερφή με αδερφό, για να νομιμοποιήσουν την πολιτική τους θέση σαν ηγέτες της χώρας.

Στην Αρχαία Ελληνική Παράδοση, οι αιμομικτικές σχέσεις ήταν απαγορευμένες με τον νόμο, και θεωρούνταν απροσπέλαστα κοινωνικά ταμπού, παρ’ όλα αυτά , οι Έλληνες εύκολα αποδεχόντουσαν ξένους θρησκευτικούς και πολιτιστικούς θεσμούς την στιγμή που αυτό δεν επηρέαζε την υπαρξιακή τους ταυτότητα που βασιζόταν στην προσωπική πρωτοβουλία, στην προσωπική δημιουργικότητα και στην προσωπική σκέψη!!!(http://en.wikipedia.org/wiki/Ptolemaic_dynasty)

Τελικά, για να πετύχουν οι ηγέτες των Ελληνιστικών βασιλείων να δημιουργήσουν μια Οικουμενική Πολιτική Κουλτούρα, συνέβαλλαν στην ενσωμάτωση και στην επιμείζια των αυτοχθόνων πληθυσμών με τους Έλληνες, ενθαρρύνοντας και διευκολύνοντας την μετανάστευση μεγάλου αριθμού Ελλήνων υπηκόων από τον Ελλαδικό χώρο.(<http://en.wikipedia.org/wiki/Hellenistic-period>)

Τώρα, θα εξετάσουμε ένα άλλο ιστορικό παράδειγμα Παγκοσμιοποίησης, αυτό της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία αντιπροσωπεύει την γεωπολιτική ιστορική οντότητα της οποίας η πολιτική εξουσία επικεντρωνόταν στην πόλη της Ρώμης και την προσωποποιούσε ο Αυτοκράτορας, που εξασκούσε απόλυτο πολιτικό έλεγχο στις απέραντες περιοχές κάτω από Ρωμαϊκή Διοίκηση. Αυτά τα Ρωμαϊκά εδάφη περιγράφονται πολύ εύστοχα από τον

διάσημο Άγγλο ιστορικό, τον Christopher Kelly, στο βιβλίο του, όπου κάνει την διάγνωση κάθε διάστασης της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Ο Christopher Kelly γράφει τα ακόλουθα: "...Τότε, η αυτοκρατορία επεκτεινόταν από το Τείχος του Αδριανού στην εμποτισμένη από ψιλοβροχή Βόρεια Αγγλία μέχρι τις ηλιοσημένες όχθες του Ευφράτη στην Συρία, από το σύμπλεγμα των ποταμών Ρήνου και Δούναβη, που διέσχιζε τις εύφορες πεδιάδες της Ευρώπης από τις Κάτω Χώρες μέχρι την Μαύρη Θάλασσα, και από τους εύφορους κάμπους των παραλιών της Βόρειας Αφρικής μέχρι την πλούσια σε βλάστηση κοιλάδα του Νείλου στην Αίγυπτο. Η Αυτοκρατορία περιέλαβε ολόκληρη την Μεσόγειο- που οι κατακτητές της την αποκαλούσαν 'mare nostrum' ή 'η δική μας θάλασσα'...".(μετάφραση στα ελληνικά)(σελ.1, Kelly, Christopher, 'The Roman Empire:a Very Short Introduction', Oxford University Press, 2007)

Η παραπάνω αυτοκρατορική γεωπολιτική οντότητα περιλάμβανε ένα πληθυσμό από 60 μέχρι 100 εκατομμύρια κατοίκους, περικλείοντας ένα ανθρώπινο μωσαϊκό διαφόρων εθνοτήτων, φυλών, κουλτούρων και θρησκειών , όπως και διαφόρων προϊστοριών.(<http://ic.galegroup.com/ic/whic/>)

Ιστορικά, η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ξεκινάει το 27π.Χ., όταν ο Αύγουστος(63π.Χ.-14μ.Χ.), ο γιός της αδερφής του Ιούλιου Καίσαρα(100π.Χ.-44π.Χ.) και ερωμένος του, προκηρύχθηκε ο Πρώτος Αυτοκράτορας της Ρώμης, και λήγει το 476μ.Χ., όταν ο Ρωμύλος Αύγουστος , αυτοκράτορας της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας(461μ.Χ.-476μ.Χ.), εκθρονίστηκε από τον Γερμανό φύλαρχο Οντοάσερ(433μ.Χ.-493μ.Χ.), ο οποίος και έγινε ο πρώτος Γερμανός βασιλιάς της Ιταλίας.(<http://ic.galegroup.com/ic/whic/>)

Η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία διήρκησε για σχεδόν 500 χρόνια, σε μεγάλο βαθμό, λόγω του εκτεταμένου , αποτελεσματικού και αποδοτικού αυτοκρατορικού συστήματος διοίκησης, που διατήρησε την Ρωμαϊκή Πολιτική Τάξη(Pax Romana) σε όλη την Ρωμαϊκή επικράτεια, ενώ, "... στην χρονική διάρκεια μεταξύ το 27π.Χ. και μέχρι το 180μ.Χ., ξεκινώντας από την ηγεσία του Αυγούστου μέχρι αυτή του Μάρκου Αυρήλιου, επικράτησε στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία σχετική ειρήνη, η μακροβιότερη τέτοια περίοδο στην ιστορία της Δύσης, προτού και μέχρι σήμερα...".(μετάφραση στα ελληνικά)(<http://ic.galegroup.com/ic/whic/>)

Το "ιστορικό κατατεθέν" της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και του τύπου Παγκοσμιοποίησης της, υπήρξε το εκτεταμένο της σύστημα διοίκησης, με όλους εκείνους τους θεσμικούς

νεοτερισμούς της, με όλες τις κοινωνικο-πολιτικές μεταρρυθμίσεις της και τις οργανωτικές πρωτοβουλίες της που εφαρμόστηκαν σαν Αυτοκρατορική Πολιτική. Αυτό το διοικητικό σχήμα δημιούργησε τις δομικές ιστορικές προϋποθέσεις, για οικονομική ευημερία, πολιτιστική εξέλιξη και πολιτική σταθερότητα. Σαν συνέπεια, εμείς θα εξετάσουμε όλες τις απόψεις και διαστάσεις εκείνων των ανθρώπινων ενεργειών που συνέβαλλαν στην βιωσιμότητα, στον δυναμισμό και στην μακροβιότητα αυτού του Ρωμαϊκού συστήματος Αυτοκρατορικής Διοίκησης.

Για να διατηρηθεί ένα αποτελεσματικό, πολύπλοκο και ενεργό σύστημα αυτοκρατορικής διοίκησης, έπρεπε να υπάρχει μια θεσμοθετημένη ιεραρχία κοινωνικών τάξεων όπως και μια θεσμοθετημένη ιεράρχηση πολιτικών ευθυνών ή δικαιοδοσιών, που θα αναθέτονται σε συγκεκριμένες κοινωνικές τάξεις και σε συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες συμφερόντων.

Στα πλαίσια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, ο όρος “πολιτική” όπως αυτός εφαρμόζεται σήμερα στην δημόσια ζωή μας, είχε περισσότερο σχέση με “τον πολιτικό” παρά με “τα πολιτικά”. (https://en.wikipedia.org/wiki/Roman_Empire) Δεν υπήρχε θέμα “να κάνεις πολιτική” με την σημερινή έννοια, εφόσον η κυβέρνηση της Ρώμης ήταν μονολιθική, αυταρχική και αυτοτελής. Του όποιου τύπου πολιτικής δραστηριότητας, θα σήμαινε συγκρουόμενα κοινωνικά συμφέροντα και έλλειψη πολιτικής πειθαρχίας και πολιτικής αφοσίωσης προς το Ρωμαϊκό Κράτος από τους πολίτες της, κάτι που θα υπονόμει την πολιτική νομιμότητα και την ιστορική ταυτότητα μια Ρωμαϊκής απολυταρχικής κυβέρνησης!!!

Η κοινωνική ιεράρχηση της Αυτοκρατορικής Ρώμης ήταν η εξής:

Στην κορυφή της κοινωνικής πυραμίδας ανήκαν οι Πατρίκιοι, μέλη των πιο πλουσίων οικογενειών, φυσικά συμπεριλαμβάνοντας τον αυτοκράτορα, την οικογένειά του και το σόι του, όπως και την αυτοκρατορική αυλή.

Στην συνέχεια, βρίσκουμε τους Γερουσιαστές, που η προνομιακή κοινωνική τους θέση βασιζόταν στην πολιτική τους επιρροή και στην οικονομική τους ισχύ. Σε αυτή την κοινωνική τάξη κυριαρχούσε η αριστοκρατία που αντιπροσώπευε οικογένειες των οποίων οι πρόγονοι αποτελούσαν τουλάχιστον ένα πρέσβη.

Η επόμενη τάξη ήταν αυτή των Ιπποτών(Equites), όπου η εξέχουσα κοινωνικο-πολιτική τους θέση στηριζόταν στις διοικητικές και στρατιωτικές υπηρεσίες που προσέφεραν, όπως και στην συμμετοχή τους σε επιχειρηματικές δραστηριότητες, σε αντίθεση με τους Γερουσιαστές, που δεν τους επιτρεπόταν με τον νόμο να ασχολούνται με επιχειρήσεις.

Πιο κάτω στην πυραμίδα ήταν οι Πλήβειοι(Commons), οι ελεύθεροι Ρωμαίοι πολίτες που εφόσον στις δραστηριότητές τους είχαν αποκτήσει πλούτο ή είχαν διακριθεί σε σημαντικές θέσεις στην Ρωμαϊκή διοίκηση ή στο Ρωμαϊκό στράτευμα, τότε, διέθεταν τις προϋποθέσεις να ανέβουν στην τάξη των Ιπποτών(Equestrians), και αργότερα να διοριστούν και Γερουσιαστές. Αυτό σήμαινε ότι ως ένα βαθμό, στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία λειτουργούσε μια κάποια “κοινωνική κινητικότητα”.

Στα χαμηλότερα στρώματα της ταξικής ιεραρχίας υπήρχαν οι Χειραφετημένοι Σκλάβοι ή οι Απελεύθεροι(Freedpeople), οι οποίοι είχαν ανακτήσει την ελευθερία τους από τα αφεντικά τους ή τους προστάτες τους. Τα άτομα αυτά είχαν το δικαίωμα να εργαστούν ελεύθερα εκτός από τον δημόσιο τομέα.

Τελευταία έχουμε την τάξη των Σκλάβων, που δεν είχαν ούτε ελευθερίες ούτε δικαιώματα, απλά ήταν η ιδιοκτησία των κατόχων τους.(www.hierarchystructure.com/ancient-rome-social-hierarchy)

Το πρώτο συστατικό για την επικράτηση ενός “αυτοκρατορικού διοικητικού συστήματος” ήταν φυσικά ο συγκεντρωτικός και ο ιεραρχικός χαρακτήρας των κέντρων αποφάσεων και πολιτικού ελέγχου, υιοθετώντας μια μεγάλη γκάμα από κοινωνικο-πολιτικές δυνάμεις “ελέγχου και ισορροπιών”, και τελικά ενός ποσοστού “κοινωνικής κινητικότητας” για την εξασφάλιση της καινοτομίας και της κοινωνικής εξέλιξης!!!

Ο Αυτοκράτορας είχε τον τίτλο του Πρώτου Πολίτη(princeps) τους πρώτους δύο αιώνες της αυτοκρατορίας. Ο Αυτοκράτορας είχε αναλάβει τις πολιτικές εξουσίες μερικών διοικητικών θέσεων που λειτουργούσαν πρωτύτερα στην Ρωμαϊκή Δημοκρατία.”...Κατέλαβε τις εκτελεστικές λειτουργίες και την απόλυτη εξουσία του ‘Υπάτου(imperium) και την θρησκευτική δικαιοδοσία του Ανώτατου Ιερέα(pontifex maximus). Επίσης, δόθηκαν στον Αυτοκράτορα δύο άλλες θέσεις απόλυτης εξουσίας, αυτές του κυβερνήτη και του ανώτερου στρατιωτικού των επαρχιών(imperium proconsulare), και της νομικής ιδιότητας να απολύει ανώτερους δικαστικούς σε όποια επαρχία της αυτοκρατορίας(imperium proconsulare maius). Σταδιακά, ο Αυτοκράτορας απέκτησε όλες τις νομοθετικές εξουσίες...”. (μετάφραση στα

ελληνικά)(<http://ic.galegroup.com/ic/whic/>)

Του Αυτοκράτορα η συμβουλευτική επιτροπή , δηλαδή το Αυτοκρατορικό Συμβούλιο(*consilium principis*), απαρτιζόταν από συμβούλους , δικαστές και 15 γερουσιαστές που τους εκλέγανε με κλήρο κάθε έξη μήνες.

Η Γερουσία λειτουργούσε σαν διοικητικό συμβούλιο και ήταν ο κυριότερος θεσμός διακυβέρνησης. Ήταν υπεύθυνη για την κρατική μεσολάβηση με ξένες πρεσβείες, διατύπωνε δεσμευτικές διατάξεις, επιτελούσε τα καθήκοντα του ανώτερου δικαστηρίου της Ρώμης και επέλεγε τους δικαστικούς.

Στην διάρκεια της τελευταίας περιόδου της Ρωμαϊκής Δημοκρατίας, μια ξεχωριστή κοινωνική τάξη εισήχθη για να εξισορροπήσει την πολιτική και κοινωνική επιρροή της Γερουσίας και για να διευκολύνει μια κοινωνική κινητικότητα. Αυτή ήταν η Τάξη των Ιπποτών(*ordo equester*), που τα μέλη της διέθεταν εκείνα τα κοινωνικά και νομικά κριτήρια να διεκδικήσουν σημαντικές θέσεις στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορική Διοίκηση και στο Ρωμαϊκό Αυτοκρατορικό Στράτευμα. Στην πράξη ήταν περισσότερο δύσκολο για ένα Ρωμαίο πολίτη να αναρριχηθεί από την Τάξη των Ιπποτών στην Τάξη των Γερουσιαστών, παρά στους αστούς ή στους πληβείους να εισέρθουν στην Τάξη των Ιπποτών.

Ο πλούτος και η κοινωνική θέση παίζανε κρίσιμο ρόλο σχετικά με την κοινωνική κινητικότητα μέσα στην Ρωμαϊκή κοινωνία.”...Ο Αύγουστος για πρώτη φορά έβαλε ένα κατώτερο περιουσιακό όριο για την εισοδο ενός Ρωμαίου πολίτη στην Γερουσία, που ισοδυναμούσε με 250,000 δηνάρια(Ρωμαϊκό νόμισμα), 2.5 φορές περισσότερα από τα 100,000 δηνάρια που έθεσε σαν κατώτερο όριο για την εισοδο στην Τάξη των Ιπποτών...Οι γιοι των Γερουσιαστών ακολουθούσαν μια διαφορετική πορεία σταδιοδρομίας(*cursus honorum*) σε σχέση με τους Ιππότες που θα εισέρχονταν στην Γερουσία, όπως δευτερεύουσες διοικητικές θέσεις...Η οικογένεια που ανήκε στην Τάξη των Γερουσιαστών ήταν υποχρεωμένη όχι μόνο να καλύπτει το υψηλό περιουσιακό όριο, αλλά επίσης ο πρεσβύτερος της οικογένειας να κατέχει θέση στην Γερουσία...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<http://en.wikipedia.org/wiki/Equites>)

Σαν συνέπεια, τα περιουσιακά στοιχεία και η κοινωνική θέση ενός Ρωμαίου πολίτη αντιπροσώπευαν τα προσωπικά δεδομένα που κάλυπταν το ανθρώπινο δυναμικό των καιρίων διοικητικών και στρατιωτικών θέσεων, είτε προερχόμενος από την κοινωνική τάξη

των Γερουσιαστών είτε από την κοινωνική τάξη των Ιπποτών. Η στρατιωτική θητεία για κάθε Ρωμαίο πολίτη ήταν υποχρεωτική για τουλάχιστον 10 χρόνια!!!

Το γεγονός ότι για τους Ιππότες δεν ίσχυε η κληρονομικότητα σαν τους Γερουσιαστές, όπως επίσης και οι υποχρεωτικές γραφειοκρατικές και στρατιωτικές προϋπηρεσίες, και το ανώτερο όριο ιδιοκτησιακών στοιχείων, επέτρεπε στον Ιππότη να διεκδικεί υψηλές διοικητικές θέσεις, δηλαδή του κυβερνήτη ή του αρχιστράτηγου, ενώ παράλληλα μπορούσε να ασχοληθεί με τις προσωπικές του επιχειρηματικές δραστηριότητες. Οι επιχειρηματικές πρωτοβουλίες των Ιπποτών συνδεόντουσαν άμεσα με τις γραφειοκρατικές τους ασχολίες σαν ανώτεροι δημόσιοι υπάλληλοι ή και δικαστικοί, υπεύθυνοι για την σωστή συντήρηση των γενικών φορολογικών καταστάσεων, την επιτήρηση των οικονομιών των επαρχιών και επίσης της φοροεισπραξής.

Η κοινωνική υπόσταση της Τάξης των Ιπποτών ουσιαστικά βασιζόταν στο οικονομικό βιογραφικό του περιγράμμα. "...Οι ιππότες(equestrians), η τάξη που αναδύθηκε στα τέλη της Ρωμαϊκής Δημοκρατίας, υπήρξαν επιχειρηματίες οι οποίοι επωφελήθηκαν από τους οικονομικούς τομείς της βιομηχανίας και του εμπορίου- αυτή είναι η τάξη που επικράτησε στην γραφειοκρατία της αυτοκρατορίας...".(μετάφραση στα ελληνικά)(<http://ic.galegroup.com/ic/whic/>). Ο νόμος απαγόρευε στους Γερουσιαστές να δημιουργούν την όποια επιχείρηση. Για παράδειγμα, υπήρχε επίσημος κανόνας, μέλος της Γερουσίας να μην του επιτρέπεται να έχει στην ιδιοκτησία του ένα εμπορικό καράβι.(www.hierarchystructure.com/ancient-rome-social-hierarchy)

Οι γιοι των Γερουσιαστών και οι απόγονοί τους, τεχνικά ή τυπικά διατηρούσαν τον βαθμό του Ιππότη εκτός και ως την στιγμή που θα ανακτούσαν την θέση του Γερουσιαστή. Σαν αποτέλεσμα, εγκαταστάθηκε μια θεσμική διασταύρωση μεταξύ της Τάξης των Ιπποτών και της Τάξης των Γερουσιαστών, επιτρέποντας έτσι στην κεντρική κυβέρνηση της Ρώμης να αναθέτει σημαντικές διοικητικές θέσεις σε μέλη αυτών των δύο ισχυρών κοινωνικών παρατάξεων. Παρ'όλα αυτά, οι κύριες θέσεις στην αυτοκρατορική διοίκηση ήταν προορισμένες για τους Γερουσιαστές, οι οποίοι στελέχωναν τα πόστα των κυβερνητών των μεγαλύτερων επαρχιών(εκτός της Αιγύπτου), των αρχιστράτηγων των λεγεώνων (legati legionis) εκτός Αιγύπτου, και του έπαρχου της πόλης της Ρώμης(praefectus urbi) που έλεγχε τα τάγματα της δημόσιας τάξης(Cohortes Urbanae), το μόνο καλά εξοπλισμένο στρατιωτικό σώμα στην πόλη εκτός από την Πραιτοριανή Φρουρά. Ο Αύγουστος δημιούργησε παράλληλα ένα μεγάλο αριθμό ανωτέρων θέσεων στην διοίκηση και στο στράτευμα για τους Ιππότες, αν και αυτές οι θέσεις ήταν κατώτερες σε ισχύ και σε κύρος από αυτές των Γερουσιαστών.(<https://en.wikipedia.org/wiki/Equites>)

Αρχαίοι συγγραφείς είχαν προτείνει την σκέψη που πολλοί σύγχρονοι ιστορικοί την αποδέχονται, δηλαδή ότι οι Ρωμαίοι Αυτοκράτορες εμπιστευόντουσαν περισσότερο τους Ιππότες από τους Γερουσιαστές, επιλέγοντας τους πρώτους σαν πολιτικό αντίβαρο της Γερουσίας. Αυτό λειτουργούσε σαν ένας κοινωνικο-πολιτικός μηχανισμός “ελέγχων και ισορροπιών”(checks and balances), σε ένα απόλυτα ιεραρχημένο διοικητικό σύστημα. Οι Γερουσιαστές πολλές φορές αντιμετωπιζόντουσαν από τον Αυτοκράτορα και την Κεντρική Κυβέρνηση της Ρώμης σαν “εν δυνάμει” λιγότερο νομιμόφρονες και ακέραιοι από τους Ιππότες, δηλαδή ότι αυτοί θα μπορούσαν να γίνουν αρκετά ισχυροί σαν αρχηγοί των λεγεώνων των επαρχιών για να βάλουν σε εφαρμογή στρατιωτικά πραξικοπήματα. Αυτή είναι και η αιτία που οι Ιππότες διοριζόντουσαν στις πιο ευαίσθητες και κρίσιμες ηγετικές θέσεις, όπως αυτές στην Αίγυπτο, την Ρωμαϊκή επαρχία που τροφοδοτούσε το μεγαλύτερο μέρος των αναγκών της Ιταλίας σε σιτηρά. Σε αυτή την στρατηγική επαρχία, ο κυβερνήτης και οι αρχιστράτηγοι των δύο στρατευμάτων της προερχόντουσαν από την Τάξη των Ιπποτών.

Με την ίδια λογική, οι αρχηγοί της Πραιτοριανής Φρουράς, η κύρια στρατιωτική παρουσία δίπλα στον Ρωμαίο Αυτοκράτορα, ήταν επίσης επιλεγμένοι από την Τάξη των Ιπποτών. Ταυτόχρονα, οι Ιππότες διοριζόντουσαν σαν δημοσιονομικοί επίτροποι που έδιναν αναφορά κατ’ευθείαν στον αυτοκράτορα, μαζί με τους Γερουσιαστές κυβερνήτες των διαφόρων επαρχιών. Οι Ιππότες επίτροποι ήταν υπεύθυνοι για τον συντονισμό των φοροεισπράξεων και για την παρακολούθηση παρανομιών από τους ίδιους τους κυβερνήτες, ενώ παράλληλα λειτουργούσαν σαν οικονομικοί διαχειριστές των αυτοκρατορικών κτημάτων στις επαρχίες.(<https://en.wikipedia.org/wiki/Equites>)

Επειδή ο αριθμός των Γερουσιαστών είχε περιορισθεί στους 600, ενώ οι Ιππότες των δημοσίων υπηρεσιών(equites equo public) αριθμούσαν μερικούς χιλιάδες, οι τελευταίοι υπερείχαν σε μεγάλο βαθμό των μελών της Γερουσίας. Παρ’όλα αυτά, οι Γερουσιαστές και οι Ιππότες μαζί αντιπροσώπευαν μια πάρα πολύ μικρή προνομιούχα ομάδα ατόμων σε ένα σύνολο των 6 εκατομμυρίων Ρωμαίων πολιτών και σε μια αυτοκρατορία με πληθυσμό των 60 με 100 εκατομμυρίων κατοίκων. Αυτές οι δύο πάμπλουτες κοινωνικές τάξεις, μονοπωλούσαν τους πολιτικούς, στρατιωτικούς και οικονομικούς τομείς της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Έλεγχαν τις πιο σημαντικές κυβερνητικές θέσεις, τις ηγεσίες όλων των στρατιωτικών μονάδων, την ιδιοκτησία σημαντικού μεριδίου της καλλιεργήσιμης γης της επικράτειας και τις περισσότερες σημαντικές εμπορικές επιχειρήσεις. Οι Γερουσιαστές και οι Ιππότες είχαν μεταξύ τους μια σχετικά ομαλή συνεργασία, κυβερνώντας αποτελεσματικά την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.(<https://en.wikipedia.org/wiki/Equites>)

Ο τρίτος κοινωνικός παράγοντας που επέτρεψε και διασφάλισε την καλή συντήρηση ενός

τεράστιου διοικητικού δικτύου ήταν φυσικά η δύναμη και η αποδοτικότητα του στρατιωτικού συγκροτήματος και των στρατιωτικών δομών της Ρώμης. Ιστορικοί έχουν αξιολογήσει το Ρωμαϊκό Στράτευμα σαν ένα από τα πιο ισχυρά και τα πιο πετυχημένα στην ιστορία.

Η Ρωμαϊκή Κοινωνία λειτουργούσε σαν μια “στρατοκρατούμενη” ανθρώπινη κοινότητα όπως ίσχυε με τα Ελληνιστικά βασίλεια. Ήταν μια στρατοκρατούμενη κοινωνία την εποχή της Ρωμαϊκής Δημοκρατίας και φυσικά στην διάρκεια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Οι Ρωμαίοι πίστευαν ότι ήταν απόγονοι του θεού Άρη(Mars), του Ολύμπιου θεού του πολέμου. Αρχικά, τον Ρωμαϊκό στρατό τον συγκροτούσαν πολίτες αγρότες στρατιώτες, που με την διάρκεια του χρόνου , εξελίχθηκε στον πρώτο στην ιστορία στρατό από επαγγελματίες Ρωμαίους στρατιώτες, προερχόμενοι από όλες τις κοινωνικές τάξεις , αλλά ειδικά από την αγροτιά της Ιταλίας.(<http://www.ancientmilitary.com>)

Από την αρχή της Ρωμαϊκής ιστορίας, τον 5ο αιώνα π.Χ., το σύνολο της Ρωμαϊκής Κοινωνίας είχε σαν “ιερό αυτοσκοπό” την απόλυτη στήριξη των στρατευμάτων της. Τις γυναίκες τις ενθάρρυναν να γεννούν πολλά παιδιά με σκοπό να ενισχύσουν τις ανάγκες του κράτους σε ανθρώπινο δυναμικό. Όπως με τα Ελληνιστικά βασίλεια, οι ηγέτες της Ρώμης ήταν άντρες με στρατιωτική πείρα, υποχρεωμένοι να βρίσκονται στην πρώτη θέση των λεγεώνων τους σε μάχες. Μερικοί από αυτούς τους ένδοξους πολιτικούς ηγέτες υπήρξε ο Ιούλιος Καίσαρας(100π.Χ.-44π.Χ.), ο Μάρκος Αντώνιος(83π.Χ.-30π.Χ.) και ο Αύγουστος Οκταβιανός(63π.Χ.-14μ.Χ.).

Ακριβώς όπως είχε συμβεί ιστορικά με τα Ελληνιστικά βασίλεια, μεταφέρθηκε ένας μεγάλος αριθμός Ρωμαίων πολιτών σε όλες τις Ρωμαϊκές επαρχίες, πολίτες που αποτελούσαν τις μεγάλες Ρωμαϊκές λεγεώνες και την Ρωμαϊκή διοίκηση. Ο ρόλος αυτών των Ρωμαίων μεταναστών ήταν να επιτηρούν και να εφαρμόζουν την Ρωμαϊκή Τάξη ή την Ρωμαϊκή Ειρήνη(Pax Romana), εξασφαλίζοντας την στρατιωτική ετοιμότητα και την οικονομική σταθερότητα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ο μεγάλος αριθμός των Ρωμαίων στρατιωτών και των Ρωμαίων δημοσίων υπαλλήλων στις διάφορες Ρωμαϊκές επαρχίες, αναμείχθηκαν με τους ντόπιους κατοίκους και αποτέλεσαν ένα μόνιμο πληθυσμιακό στοιχείο στο κοινοτικό τους τοπίο. Με την πάροδο του χρόνου, οι λεγεώνες της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας που ήταν σε μεγάλο βαθμό στελεχωμένες από Ρωμαίους πολίτες, οι οποίοι ήταν υποχρεωμένοι να υπηρετούν σε μόνιμη βάση για 20 χρόνια, πριν αυτοί απολυθούν , παραχωρώντας τελικά σε αυτούς ένα μικρό κομμάτι γης.(<http://www.ancientmilitary.com>)

Αυτό που διέκρινε το Ρωμαϊκό στράτευμα δεν ήταν μόνο το ιστορικό χαρακτηριστικό ότι οι στρατιώτες υπήρξαν Ρωμαίοι πολίτες, οι περισσότεροι από αυτούς αγρότες, αλλά και το γεγονός ότι αυτές οι τοπικές δυνάμεις των πολιτών στρατιωτών, εξελίχθηκαν σε ένα

τεράστιο και πολύ καλά συντονισμένο στρατό που κάποια στιγμή, κατέκτησε όλο τον Μεσογειακό κόσμο, από την Μεσοποταμία μέχρι την Σκωτία.”...Ο πυρήνας της στρατιωτικής υπεροχής της Ρώμης βρισκόταν στον επαγγελματισμό του βαρύτερου πεζικού της. Μια στρατιωτική δύναμη που οργανώθηκε και αναδιοργανώθηκε όσο μεταβαλλόταν και προσαρμοζόταν για να αντέξει τις επιθέσεις θανάσιμων εχθρών , και να κατακτήσει τον Δυτικό κόσμο...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<http://www.ancientmilitary.com>)

Η στρατιωτική θητεία ήταν υποχρεωτική για όλους τους Ρωμαίους πολίτες, είτε αυτοί ήταν πλούσιοι ή φτωχοί, πολιτικά ισχυροί ή λιγότερο ισχυροί. Οι κανονικοί στρατιώτες έπρεπε οι ίδιοι να αναλάβουν τον εξοπλισμό τους και να ενταχθούν ανάλογα με τα όπλα που θα μπορούσαν να προμηθεύσουν . Για τους περισσότερους Ρωμαίους στρατιώτες, τα τυπικά όπλα τους ήταν το ακόντιο, η ασπίδα και η περικεφαλαία.”...ο Scipio(235π.Χ.-183π.Χ.) επίσης εισήγαγε ένα φονικό κοντό σπαθί, που το είχε συναντήσει στις πολεμικές μάχες στην Ισπανία, το λεγόμενο ‘gladius’. Αυτό είχε κατασκευαστεί από Κέλτικες, Ιβηρικές και Κελτο-Ιβηρικές φυλές, και τότε το θεωρούσαν το καλύτερο στον κόσμο, ενώ αργότερα θα γινόταν το βασικό όπλο των λεγεώνων...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<http://www.ancientmilitary.com>)

Από τις αρχές της Ρωμαϊκής Δημοκρατίας, οι Ρωμαίοι χρησιμοποιούσαν εφεδρικές μονάδες με μη-Ρωμαίους κατοίκους, οι οποίοι συμμετείχαν σε θέσεις που το βαρύτερο πεζικό δεν μπορούσε να καλύψει αποτελεσματικά, όπως αυτές του ακροβολιστού και του βαρύτερου ιππικού. Με τον χρόνο, αυτές οι εφεδρικές ομάδες αυξήθηκαν σε αριθμό , και μαζί με ξένους μισθοφόρους, αποτελούσαν τον κύριο όγκο των στρατευμάτων της Ρώμης. Αυτοί οι μισθοφόροι στρατιώτες προερχόντουσαν κυρίως από πολεμικές φυλές της Κεντρικής Ευρώπης, όπως τους Γότθους, τους Λομβάρδους, τους Φράγκους και τους Βανδάλους. Το τελευταίο πληθυσμιακό ιστορικό δεδομένο αναδεικνύει ότι το Ρωμαϊκό κράτος υπήρξε Κοσμοπολίτικο και Πολυεθνικό!!!

Η επόμενη Ρωμαϊκή συνεισφορά για την επικράτηση ενός καλά οργανωμένου διοικητικού συστήματος και μιας καλά συγκροτημένης αυτοκρατορίας, πολιτικά, κοινωνικά και οικονομικά, ήταν η δημιουργία ενός μόνιμου “οικουμενικού νομικού κώδικα” που θα εφαρμοζόταν αυστηρά και “κατά λέξη” σε όλες τις επαρχίες της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, από Ρωμαίους δικαστικούς, δικαστές και διοικητικούς υπαλλήλους. Αυτό το “οικουμενικό νομικό σύστημα” το πρωτοστάτησε ο Γάιος(130μ.Χ.-180μ.Χ.), ένας διάσημος Ρωμαίος νομομαθής, του οποίου τα γραπτά αποτέλεσαν τις επίσημες νομικές πηγές και προδιαγραφές στα τέλη της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Ο Νόμος της Παραπομπής που εκδόθηκε από τον Αυτοκράτορα της Ανατολικής Ρωμαϊκής

Αυτοκρατορίας, τον Θεοδόσιο Β' το 426μ.Χ., ονόμασε τον Γάιο σαν ένα από τους 5 νομομαθείς των οποίων οι νομικές θεωρίες και αρχές θα πρέπει να λαμβάνονται σοβαρά υπόψη από δικαστές όταν αυτοί αποφασίζουν για υποθέσεις. Οι Θεσμοί(Institutes) του Βυζαντινού Αυτοκράτορα Ιουστινιανού Α'(527μ.Χ.-565μ.Χ.), διάσημος για την συνεισφορά του στην επίσημη καταγραφή κρατικών νομοθεσιών, όπως τον Νομικό Κώδικα του Ιουστινιανού, είχαν σαν σκοπό την υπέρβαση της νομοθετικής πραγματείας του Γάιου με την ίδια ονομασία, αλλά ήταν ουσιαστικά αντίγραφο αυτού του αρχαιότερου έργου σε ύφος και σε περιεχόμενο, "λέξη προς λέξη".(<http://www.britannica.com/biography/Gaius>)

Ο Κώδικας του Ιουστινιανού είναι η βάση για τις νομοθεσίες πολλών κρατών, ενώ οι πρώτοι Αμερικανοί πολιτικοί ηγέτες που συναρμολόγησαν το Νομοσχέδιο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, χρησιμοποίησαν αυτόν τον Κώδικα σαν πρότυπο για το κείμενό τους.(<http://medieualeurope.mrdonn.org/justinianscode.html>)

Οι Θεσμοί(Institutes) του Γάιου γράφτηκαν γύρω στο 161μ.Χ. και περιλάμβαναν 4 τόμους. Ο πρώτος τόμος αφορούσε την νομική ιδιότητα των ατόμων, ο δεύτερος και ο τρίτος είχαν σχέση με τα ιδιοκτησιακά δικαιώματα όπως και τα κληρονομικά, ενώ ο τέταρτος τόμος περιέγραφε δικαστικές ενέργειες νομικών προσώπων.(<http://www.britannica.com/biography/Gaius>).

Το Ρωμαϊκό νομοθετικό πλαίσιο που συντάχθηκε από τον Γάιο, "...είναι ακόμη η βάση για τα περισσότερα Ευρωπαϊκά νομοθετικά συστήματα και των νόμων τους. Σε αυτά τα Ευρωπαϊκά συστήματα οι νόμοι ταξινομούνται με βάση τα συγκεκριμένα ποινικά αδικήματα σε μια σειρά από τόμους. Στην Μεγάλη Βρετανία και στις Ηνωμένες Πολιτείες, το Εθιμικό Δίκαιο είναι μια εξελιγμένη παραλλαγή του Ρωμαϊκού Δικαίου(Common Law), οι δικαστικές αποφάσεις και οι ποινές στηρίζονται σε προηγούμενες υποθέσεις που έχουν αποφασιστεί νόμιμα(precedent),δηλαδή δικαστικές αποφάσεις που είχαν παρθεί από προηγούμενους δικαστές και επιτροπές ενόρκων.(<http://www.illumine.co.uk/2017/01/what-have-the-romans->)

Για να πετύχει να λειτουργήσει ένα τεράστιο και πολυδιάστατο διοικητικό σύστημα παραγωγικά, πολιτικά και οικονομικά, ήταν αναγκαίο να συμβάλλει μια εξελιγμένη και απτή "οικουμενική γλώσσα" που θα διευκόλυνε την επικοινωνία πολιτικών διαταγών και οδηγιών, όπως επίσης και την σύνταξη εξειδικευμένων πληροφοριών, όπως σε εμπορικές συναλλαγές, στην φοροείσπραξη, στην απογραφή πληθυσμού, στο τοπικό κοινωνικό κλίμα, στις στρατιωτικές ανάγκες σε προσωπικό και σε είδος, κλπ.

Αυτές ήταν οι υπάρχουσες κοινωνικο-πολιτικές και οικονομικές προϋποθέσεις που επίσης παρακίνησαν τα κέντρα αποφάσεων της Ρώμης να τελειοποιήσουν την πιο διαδεδομένη αλφάβητο και γραφή στον γνωστό κόσμο τότε. Το Ρωμαϊκό αλφάβητο ή το Λατινικό αλφάβητο που εκτιμάται από ιστορικούς σαν σχεδόν την πιο διαδεδομένη Ρωμαϊκή ιστορική συνεισφορά στον σύγχρονο κόσμο, αντιπροσωπεύει "...την επίσημη γραφή σχεδόν όλων των Ευρωπαϊκών γλωσσών...Το αλφάβητο το δανείστηκαν οι Ετρούσκοι από τους Έλληνες, πριν αυτό εξελιχθεί περισσότερο από τους Ρωμαίους..."(μετάφραση στα ελληνικά)(<http://www.illumine.co.uk/2017/01/what-have-the-romans->
)

Φυσικά, με μια παγκόσμια ή διεθνή γλώσσα, δημιουργήθηκε η ανάγκη για ένα οικουμενικό πρότυπο υπολογισμού του χρόνου για όλη την διάρκεια του έτους. Αυτή η Ρωμαϊκή καινοτομία και Ρωμαϊκή ιστορική συνεισφορά ήταν επιτακτική για κάθε άποψη της Ρωμαϊκής κοινωνικής και πολιτικής ζωής, από την οργάνωση πολεμικών εκστρατειών μέχρι και την οργάνωση γιορταστικών εκδηλώσεων που εξυμνούσαν τους θεούς τους, τους αυτοκράτορες τους και τους εθνικούς τους ήρωες. Σαν συνέπεια, το Ιουλιανό Ημερολόγιο που τότε συναρμολογήθηκε, χρησιμοποιείται μέχρι σήμερα από τις περισσότερες χώρες παγκοσμίως, συμπεριλαμβάνοντας και τις ονομασίες των μηνών.([https://www.quora-com/W](https://www.quora.com/What-are-the-greatest-)
[hat-are-the-greatest-](https://www.quora.com/What-are-the-greatest-)
)

Η Ρωμαϊκή θρησκεία δεν συμβόλιζε μια οικουμενική θρησκεία που την λάτρευαν με τον ίδιο τρόπο παντού και από όλους. Δεν υπήρξε ποτέ μια Ρωμαϊκή θρησκεία στον ενικό!!! Το κράτος δεν ανακατευόταν με την προσωπική θρησκευτική λατρεία των πολιτών της , όποια και να ήταν τα θρησκευτικά πιστεύω τους ή τα θρησκευτικά τους δόγματα!!! Για τους Ρωμαίους, ο Άνθρωπος δεν ήταν θεϊκή δημιουργία, ενώ η ιδέα ενός Παντοδύναμου Δημιουργού δεν έπαιζε απολύτως κανένα ρόλο στην θρησκεία. Οι θεοί των Ρωμαίων είχαν φτιαχτεί όπως οι άνθρωποι, και όπως αυτοί, βρισκόντουσαν σε αυτό τον κόσμο, ενώ πουθενά δεν εμφανιζόντουσαν σαν οι δημιουργοί των ανθρώπων.

Δεν υπήρχε θεοκρατία στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Σαν συνέπεια, για να συντηρηθεί και για να εξασφαλιστεί η ενότητα μια πολυεθνικής και πολυθρησκευτικής Αυτοκρατορίας, είχαν θεσμοθετηθεί νόμοι που προστάτευαν την "ανεξιθρησκία" για όλους τους Ρωμαίους πολίτες , όπως και για όλους τους κατοίκους της Ρωμαϊκής Επικράτειας!!!

Εκείνη την εποχή , λειτουργούσαν συγκεκριμένες θρησκείες ή συγκεκριμένα θρησκευτικά δόγματα που αντιστοιχούσαν σε συγκεκριμένα έθνη, σαν στις περιπτώσεις των Εβραίων με

την Εβραϊκή Θρησκευτική Παράδοση και των Ελλήνων που λάτρευαν το Πάνθεον των Ολυμπίων θεών. Το γεγονός ότι οι κυβερνητικές αρχές της Ρώμης κατά διαστήματα επέβαλαν διωγμούς κατά των Εβραίων και των Ιουδαίο-Χριστιανών πολιτών της ήταν επειδή αυτοί οι κάτοικοι της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας(η μεγάλη πλειοψηφία των πρώτων Χριστιανών ήταν Εβραίοι) προσπαθούσαν να προσηλυτίσουν Ρωμαίους υπηκόους στην θρησκεία τους, γιατί θεωρούσαν την θρησκεία των Ρωμαίων όπως και αυτή των Ελλήνων Εθνικών σαν ειδωλολατρικές. Αυτά τα συγκεκριμένα Εβραϊκά θρησκευτικά δόγματα αναζητούσαν τις ευκαιρίες για να υπονομεύσουν την σταθερότητα και την νομιμότητα της Ρωμαϊκής Τάξης(Pax Romana) για προσωπικά τους πολιτικά, κοινωνικά και οικονομικά συμφέροντα!!!

Η κρατική πολιτική της Αυτοκρατορικής Ρώμης για “θρησκευτική ελευθερία” για όλους τους πολίτες της όπως και για των δεκάδων εκατομμυρίων των κατοίκων της, ενίσχυε την κοινωνική αρμονία και την πολιτική σταθερότητα, ενώ παράλληλα προωθούσε την “κοινωνική κινητικότητα” και την εποικοδομητική χρήση των ατομικών ανθρώπινων ταλέντων και πρωτοβουλιών. Για παράδειγμα, ο Άγιος Παύλος που ήταν Φαρισαίος, δηλαδή ανήκε στην Εβραϊκή Θρησκευτική Αριστοκρατία της Παλαιστίνης, ήταν Ρωμαίος πολίτης όπως ο πατέρας του, και ανώτερος Ρωμαίος αξιωματούχος, διορισμένος από την κεντρική κυβέρνηση της Ρωμαϊκής επαρχίας της Συρίας-Παλαιστίνης, για να επιβάλλει την πολιτική τάξη των Εβραίων κατοίκων των Ιεροσολύμων.([http://www.fourwinds 10.com](http://www.fourwinds10.com))

Σε μια παρόμοια ιστορική περίπτωση, έχουμε τον Αλέξανδρο, μεγαλύτερο αδερφό του Φίλωνα του Αλεξανδρινού(20π.Χ.-45π.Χ), του πιο διάσημου Εβραίου θεολόγου της εποχής του, ο οποίος προερχόταν από μια πλούσια και αριστοκρατική Εβραϊκή οικογένεια της Αλεξάνδρειας, ενώ όλη η φατρία του ήταν Ρωμαίοι πολίτες.

Ο Αλέξανδρος ασκούσε την υψηλή θέση του Γενικού Τελωνιακού Επιθεωρητή της Αλεξάνδρειας, το πιο σημαντικό λιμάνι της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, ιδιαίτερα για τις εξαγωγές σιτηρών προς την Ρώμη, ενώ τον θεωρούσαν τότε, τον πλουσιότερο Ρωμαίο της Αλεξάνδρειας και έναν από τους πλουσιότερους πολίτες στον Ελληνιστικό κόσμο!!! Ο Αλέξανδρος ασκούσε μεγάλη επιρροή στον κρατικό μηχανισμό της Ρώμης, λόγω των οικονομικών και κοινωνικών του δεσμών με τα κέντρα εξουσίας της Ρώμης. Ο ίδιος υπήρξε αδελφικός φίλος του Ρωμαίου Αυτοκράτορα Κλάβιου(41μ.Χ.-54μ.Χ.), αναλαμβάνοντας τον ρόλο του “προστάτη” της μητέρας του Αυτοκράτορα!!!(<http://www.britannica.com/biography/Philo-Judaeus>)

Τον τρίτο ιστορικό τύπο Παγκοσμιοποίησης που θα εξετάσουμε είναι η Χριστιανική Θρησκεία μέσα από τις ανεξάρτητες εκκλησίες της και τα δόγματά της παγκοσμίως. Αυτή η

“θρησκευτική παγκοσμιοποίηση” είναι δραστήρια και επεκτατική, από την εποχή του Αγίου Παύλου τον 1ο αιώνα μ.Χ. μέχρι σήμερα!!!

Ο αριθμός των Χριστιανών πιστών σήμερα σε όλη την γη, είναι η πραγματική ιστορική ένδειξη για την επιτυχία της Χριστιανικής Θρησκείας σαν μια κοινωνικο-πολιτιστική κινητήρια δύναμη Παγκοσμιοποίησης. Οι αριθμοί των οπαδών των κύριων Χριστιανικών δογμάτων είναι οι εξής: Η Καθολική Εκκλησία διαθέτει 1.285 δισεκατομμύρια άτομα, η Προτεστάντικη Εκκλησία 800 εκατομμύρια, η Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία 270 εκατομμύρια, η Μεσανατολίτικη Ορθόδοξη Εκκλησία 86 εκατομμύρια και η Αγγλικανή Εκκλησία 85 εκατομμύρια.(http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_Christian)

Από το άθροισμα των Χριστιανών πιστών που μόλις αναφέραμε, είναι ευκολονόητο να συμπεράνουμε ότι ο Χριστιανισμός σαν μια καλά “οργανωμένη θρησκεία”, λειτούργησε σαν ένας πολύ δυναμικός ιστορικός παράγοντας “παγκοσμιοποίησης”, λαμβάνοντας υπόψη το ιστορικό δεδομένο ότι την εποχή του Αγίου Παύλου(5μ.Χ.-67μ.Χ.), οι Χριστιανοί αποτελούσαν μια πολύ μικρή μειονότητα, κυρίως Εβραίων, που κατοικούσε στην Παλαιστίνη, στην Μικρά Ασία και στον Ελλαδικό χώρο.

Η πρώτη Χριστιανική κοινότητα είχε συγκροτηθεί στα Ιεροσόλυμα, ενώ την ηγεσία της την αποτελούσαν Εβραϊκές ιστορικές προσωπικότητες όπως ο Άγιος Πέτρος, ο Ιάκωβος, αδερφός του Χριστού, και ο Απόστολος Ιωάννης.”...Οι πρώτοι Χριστιανοί όπως τους περιέγραψαν στα πρώτα κεφάλαια των Πράξεων των Αποστόλων, ήταν όλοι Εβραίοι, είτε από καταγωγή είτε από προσηλυτισμό, για το οποίο ο βιβλικός όρος του “προσήλυτου” χρησιμοποιείται και που αναφέρεται από ιστορικούς σαν Εβραίοι Χριστιανοί...”(μετάφραση στα ελληνικά)(http://en.wikipedia.org/wiki/Early_Christianity)

Σαν συνέπεια, η επιτυχία του Χριστιανισμού σαν μια Οικουμενική Θρησκεία μπορεί να γίνει περισσότερο κατανοητή αν εξετάσουμε τα ιστορικά θεμέλια αυτής της θρησκείας όπως αυτά συναρμολογήθηκαν από τον Άγιο Παύλο και τους Ιουδαίο-Χριστιανούς οπαδούς του εκείνη την εποχή, και αργότερα.

Η πρώιμη Χριστιανισμός σαν μια “οργανωμένη θρησκεία”, με τα κέντρα λατρείας της, τις διάφορες πρωτόγονες εκκλησίες της και τα μοναστήρια της, είχε πολύ λίγα κοινά σημεία θεολογικά και φιλοσοφικά, με τον Λόγο του Χριστού, που στο κήρυγμά του εστίαζε στον Ιδεατό Άνθρωπο που θα βίωνε μέσα σ’ένα Ιδεατό Επίγειο Βασίλειο. Ο Χριστιανισμός αντιπροσώπευε ένα κοινωνικο-πολιτικό κίνημα που το πρωτοστάτησε ο Άγιος Παύλος στο

όνομα του Ιησού Χριστού, του Γιου του Θεού που αναστήθηκε, για να μεταφέρει την Παραδοσιακή Εβραϊκή Πολιτική Κουλτούρα στην Ρωμαϊκή κοινωνία “από την πίσω πόρτα”!!! Ο ίδιος αναζητούσε έντονα και δυναμικά να αναβαθμίσει το κοινωνικο-πολιτιστικό κύρος και την ιστορική αυθεντικότητα όλων των Εβραίων μέσα στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία!!!

Ο Άγιος Παύλος ήταν ένας πανούργος, φιλόδοξος, χαρισματικός και καιροσκόπος Εβραίος πολιτικός, ο οποίος αυτοδιαφημιζόταν σαν “Απόστολος” του Χριστού με βάση τα λόγια του. Γι’ αυτόν, ήταν ένας “θεϊκός διορισμός” για να εκπληρώσει μια “θεϊκή αποστολή”, που είχε δρομολογηθεί από τον ίδιο τον Θεό και που την κατηύθυνε το Άγιο Πνεύμα μέσω της Αποκάλυψης!!!(<http://matthiasmedia.com/briefing/2014/02/paul-and-leadership>)

Η διδασκαλία του Αγίου Παύλου και τα γραπτά του στην Καινή Διαθήκη μαρτυρούν και αντανakλούν μια “ιδεολογία”, την Χριστιανική Ιδεολογία, όπως τον Φιλελευθερισμό, τον Συντηρητισμό, τον Καπιταλισμό, τον Σοσιαλισμό και τον Ναζισμό, ενώ ο Λόγος του Χριστού όπως αυτός περιγράφεται από τους Ευαγγελιστές, αφορά άμεσα σε μια “νέα φιλοσοφία” Ζωής, βασιζόμενη στις οικουμενικές αρχές της Παλιάς Διαθήκης και των Εβραίων Προφητών!!!

Ο Ιησούς Χριστός μέσα από το κήρυγμά του αποσκοπούσε στην ανανέωση μιας κοινωνικά διεφθαρμένης και πολιτιστικά στάσιμης Εβραϊκής κοινωνίας, και την μετάδοση στον υπόλοιπο κόσμο που ζούσε στην Παλαιστίνη και στην Μέση Ανατολή, της προσωπικής του φιλοσοφίας για Οικουμενική Αγάπη, που γι’ Αυτόν ήταν το κλειδί της Λύτρωσης του Ανθρώπου εδώ στην Γη!!!

Για να κατανοήσουμε καλύτερα την μεγάλη διαφορά μεταξύ των προσωπικοτήτων του Ιησού Χριστού και του Αγίου Παύλου, θα πρέπει πρώτα να αποσαφηνίσουμε τις νοητικές και τις σημασιολογικές διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των εννοιών της “φιλοσοφίας” και της “ιδεολογίας”.

Κατ’ αρχάς, η Φιλοσοφία εμπεριέχει μια καλά δομημένη νοητική διαδικασία που σκοπός της είναι να εξετάσει την ανθρώπινη ύπαρξη με ένα πραγματιστικό και αντικειμενικό τρόπο, έτσι ώστε να καθορίσει και να ξεδιαλύνει τις ανθρώπινες ιδιότητες που επηρεάζουν την ποιότητα Ζωής. Αντίθετα, η Ιδεολογία αντανakλά μια σειρά από πιστεύω και δόγματα που στηρίζουν ένα συγκεκριμένο κοινωνικό θεσμό ή μια συγκεκριμένη κοινωνική οργάνωση.(<http://www.differencebetween.net/miscellaneous/difference-between-philosophy-and-ideology/>)

Η ιδεολογία επικοινωνεί μια δυσaréσκεια προς το καθιερωμένο κοινωνικο-πολιτικό και οικονομικό σύστημα, προάγοντας μια μελλοντική ιδανική κοινωνική συγκυρία, ενώ η κύρια εστίαση της φιλοσοφίας είναι να αποσαφηνίσει τα σημερινά κοινωνικά δεδομένα, διαλεκτικά και οικουμενικά.

Κύριο κίνητρο της ιδεολογίας είναι ν'αλλάξει τον σημερινό κόσμο, αυτός είναι και ο λόγος που είναι δογματική και άκαμπτη, ενώ την στιγμή που τα βασικά σημεία αναφοράς του δόγματος έχουν διατυπωθεί, τότε, δεν αλλάζει ή δεν εξελίσσεται, όποιες και να είναι οι ιστορικές ή οι κοινωνικές εξελίξεις. Το γεγονός ότι η φιλοσοφία αναζητά οικουμενικές αλήθειες, παρακινεί και επιβάλλει την διαλεκτική σκέψη και την γνώση, αντίθετα, η ιδεολογία δεν ενθαρρύνει εκείνη την σκέψη και εκείνη την γνώση που θα αμφισβητούσαν τα βασικά κριτήρια του δόγματός της, επιβάλλοντας έτσι τον δογματισμό και την ορθοδοξία. (<http://www.differencebetween.net/miscellaneous/difference-between-philosophy-and-ideology/>)

Αυτές οι διαφορές μεταξύ της ιδεολογίας και της φιλοσοφίας είναι βασικά εννοιολογικά στοιχεία που δεν επέτρεψαν μια ουσιαστική εξελικτική αλλαγή στο Χριστιανικό δόγμα, ανταποκρίνοντας στις διαφορετικές ιστορικές εποχές, στις διαφορετικές κουλτούρες και στα διαφορετικά κοινωνικο-οικονομικά δεδομένα των κοινωνιών και κοινοτήτων που βίωσαν με ένα αυταρχικό και ολοκληρωτικό τρόπο την ιδεολογία της Παγκοσμιοποίησης του Χριστιανισμού!!!

Συμπεραίνοντας, θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο ποιός σημαντικός κοινωνικός παράγοντας Παγκοσμιοποίησης του Χριστιανισμού όπως και με όλες τις "οργανωμένες θρησκείες" στην ιστορία είναι η Ιδεολογία της. Αρχικά, έχει σαν σκοπό την ίδρυση και την εγκαθίδρυση ενός "ειδικού" και "εξαιρετού" κοινωνικο-πολιτικού συνδέσμου που με τον χρόνο θα εξελιχθεί σε μια κοινωνικο-πολιτική οργάνωση. Το τελευταίο στάδιο αυτής της "εξαιρετικής" και "ριζοσπαστικής" οργάνωσης είναι να κατασκευάσει μια ανεξάρτητη ή ημι-ανεξάρτητη κοινωνικο-πολιτική οντότητα ή πολιτικό κράτος, που θα επεκτείνεται συνέχεια, εδαφικά και κοινωνικο-πολιτιστικά. Δύο από τα καλύτερα "ιστορικά παραδείγματα" γι'αυτή την έμφυτη δυναμική παγκοσμιοποίησης των οργανωμένων θρησκειών είναι η Χριστιανική Θρησκεία και η Ισλαμική Θρησκεία.

Στην ιστορική περίπτωση της Χριστιανικής Θρησκείας ξεκινάμε με την θεοκρατία της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας(330μ.Χ.-1453μ.Χ.), μετά βλέπουμε την θεοκρατία του Βατικανού(326μ.Χ.-μέχρι σήμερα), και τελικά έχουμε την θεοκρατία της Αγίας Ρωμαϊκής

Αυτοκρατορίας(800μ.Χ.-1806μ.Χ). Αργότερα, εντοπίζουμε τις αποικιακές αυτοκρατορίες που δημιούργησαν “ανά τον κόσμο” οι Δυτικές Ευρωπαϊκές Δυνάμεις όπως η Ισπανία, η Πορτογαλία, η Αγγλία, η Γαλλία και η Ολλανδία μετά τον 16 ο αιώνα, με έμβλημα την διάδοση της Χριστιανοσύνης.

Σχετικά τώρα με την Ισλαμική Θρησκεία, παρατηρούμε τις Ισλαμικές Αυτοκρατορίες που επεκτάθηκαν εδαφικά από την Κεντρική Ασία, την Μέση Ανατολή και την Αφρική, μέχρι το Λεκανοπέδιο της Μεσογείου. Αυτές οι Ισλαμικές Αυτοκρατορίες πρωτοστάτησαν τον 7ο αιώνα μ.Χ. με την Αραβο-Ισλαμική Δυναστεία των Ουμαγιάδων(661μ.Χ.-744μ.Χ.) με πρωτεύουσα την Δαμασκό, και με την Αραβο-Ισλαμική Δυναστεία των Αββασίδων(750μ.Χ.-1258μ.Χ.) με πρωτεύουσα την Βαγδάτη. Σήμερα, ο πληθυσμός των Μουσουλμάνων παγκοσμίως αριθμεί 1.8 δισεκατομμύρια πιστούς(απογραφή του 2015), αντιπροσωπεύοντας το 24% του συνόλου του πληθυσμού της υφηλίου!!!(http://en.wikipedia.org/wiki/Islam_by_country)

Τώρα, θα εξετάσουμε σύντομα πως ο Άγιος Παύλος διαστρέβλωσε τον Λόγο και την Φιλοσοφία του Χριστού σαν Μεσσίας, για να εγκαταστήσει μια “οργανωμένη” Χριστιανική Θρησκεία, αρχικά, μέσα από τις Ιουδαϊκές Χριστιανικές Εκκλησίες του και τους Εβραίο-Χριστιανούς αποστόλους του ή προσηλυτιστές του, επιδιώκοντας για κοινωνική, οικονομική και πολιτική ισχύ και υπεροχή σε μια επεκτεινόμενη περιοχή ,ξεκινώντας από την Μέση Ανατολή, την Μικρά Ασία και την Ανατολική Μεσόγειο.”...Η πρώιμη Χριστιανοσύνη απλώθηκε από πόλη σε πόλη στην Ελληνιστική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και πιο πέρα, στην Ανατολική Αφρική και στην Νότιο Ασία. Οι Απόστολοι ταξίδευαν παντού , ιδρύοντας κοινότητες σε σημαντικές πόλεις και περιφέρειες σε όλη την Αυτοκρατορία. Οι πρώτες εκκλησιαστικές κοινότητες θεμελιώθηκαν από αποστόλους και από ένα μεγάλο αριθμό Χριστιανών(Ιουδαίο-Χριστιανών) στρατιωτών, εμπόρων και ιεροκλήρων στην Βόρειο Αφρική, στην Μικρά Ασία, στην Αρμενία, στην Αραβία, στην Ελλάδα, και σε άλλα μέρη. Παραπάνω από 40 τέτοιες κοινότητες είχαν εγκατασταθεί μέχρι το έτος 100...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(https://en.wikipedia.org/wiki/Early_Christianity)

Ο Άγιος Παύλος ή ο Σαούλ της Ταρσούς(5μ.Χ.-67μ.Χ.), ανήκε στην Εβραϊκή Θρησκευτική Αριστοκρατία της Παλαιστίνης, τους Φαρισαίους, και γεννήθηκε στην πόλη της Ταρσούς, το πιο σημαντικό αστικό κέντρο της Μικράς Ασίας εκείνη την εποχή, που ανήκε στην Ρωμαϊκή Επαρχία της Κιλικίας. Ο Άγιος Παύλος ήταν μέλος της Εβραϊκής κοινότητας της Γαλιλαίας, υπηρετώντας σαν ανώτερος Ρωμαίος αξιωματικός στην Παλαιστίνη. Η κεντρική κυβέρνηση της Ρωμαϊκής επαρχίας της Συρίας-Παλαιστίνης τον είχε διορίσει στα Ιεροσόλυμα για να επιβάλλει την τάξη στους Εβραίους κατοίκους αυτής της πόλης.(<http://www.fourwinds10.com>) Με βάση τα γραφόμενα της Καινής Διαθήκης, πριν ασπαστεί τον Χριστό, ο Άγιος Παύλος σαν Ρωμαίος αξιωματικός, ήταν στρατευμένος να καταδιώκει τους πρώτους

μαθητές του Χριστού στην περιφέρεια των Ιεροσολύμων!!!(
http://en.wikipedia.org/wiki/Paul_the_Apostle
)

Μέσα από τις προσωπικές του αναφορές στην Καινή Διαθήκη, "...ο Παύλος ήταν ένας ορθόδοξος Εβραίος Φαρισαίος και γιος ενός Φαρισαίου, ο οποίος γεννήθηκε Ρωμαίος πολίτης, αλλά που από τα σπλάχνα της μάνας του καλέστηκε να υπηρετήσει τον Θεό(Πραξ.23:6, 26:5, Γαλ.1:15). Του Παύλου ο πατέρας θα πρέπει να είχε προσφέρει σημαντικές υπηρεσίες προς την Αυτοκρατορία, για να του δοθεί η Ρωμαϊκή ιθαγένεια(Πραξ.22:27-28). Ο πλούτος του και η επιρροή του θα πρέπει να είχαν συνεισφέρει έτσι ώστε ο Παύλος να έχει τις ευκαιρίες να αποκτήσει καλή παιδεία...".(μετάφραση στα ελληνικά)(<http://www.agapebiblestudy.com/documents/>)

Ο Άγιος Παύλος θεωρείται σαν μια από τις πιο αξιόλογες θρησκευτικές προσωπικότητες της Αποστολικής Εποχής, ενώ ίδρυσε μερικές εκκλησίες στην Μικρά Ασία και στην Ευρώπη. Ο Άγιος Παύλος έχοντας το προνόμιο να είναι ένας μορφωμένος Εβραίος και Ρωμαίος πολίτης, γνωρίζοντας καλά την Αραμαϊκή, την Λατινική και την Ελληνική γλώσσα, είχε την δυνατότητα να διακονίζει σε Εβραϊκά και σε Ρωμαϊκά ακροατήρια.

Τώρα, το φιλοσοφικό μήνυμα του Ιησού Χριστού ήταν απλά η λέξη "αγάπη" σε όλες τις υπαρξιακές και πνευματικές προεκτάσεις της. Η αγάπη για τον Θεό ή το Θεϊκό, η αγάπη για τον συνάνθρωπό μας, η αγάπη για την φύση και το ζωικό της βασίλειο, η αγάπη για την Αλήθεια και η αγάπη για το άτομό μας!!! Ήταν ο πρώτος Λόγιος και Σοφός στην ανθρώπινη ιστορία, του οποίου η όλη φιλοσοφία πήγαζε από το ανθρώπινο συναίσθημα και τα ανθρώπινα αισθήματα αγάπης και ενσυναίσθηματος!!!

Ο Χριστός υπήρξε ένα πολύ σοφό και αναλυτικό άτομο, και γνώριζε πολύ καλά πως η Αγάπη ή το Ενσυναίσθημα, αντιπροσωπεύει ένα ριζοσπαστικό ανθρώπινο δυναμικό σε προσωπικό αλλά και σε συλλογικό επίπεδο!!! Συναισθανόταν και κατανοούσε ότι η Αγάπη δεν μπορεί να κατευθυνθεί ή να ελεγχθεί ,εφόσον μεταφέρεται σαν μια ενστικτώδη ανθρώπινη έκφραση μέσω της Ανθρώπινης Συνείδησης και του Ανθρώπινου Πνεύματος!!!

Όλοι οι μαθητές του Χριστού τον εγκατέλειψαν στο τέλος της σύντομης ζωής Του, αγνοώντας το βάθος και το πλάτος της πνευματικής και κοινωνικής του συνεισφοράς , όπως επίσης και τις Πράξεις Ανθρώπινης Αγάπης!!! Οι μαθητές του Ιησού Χριστού ή οι Απόστολοι, δεν διέθεταν εκείνο το πλούσιο πολιτιστικό υπόβαθρο(φιλοσοφία, διαλεκτική

σκέψη, αισθητική) που θα τους επέτρεπε να εκτιμήσουν του Ιησού τα φιλοσοφικά ιδανικά όπως είχε συμβεί με τους Έλληνες μαθητές του Σωκράτη, τον Δάσκαλο και Μέντορά τους, περίπου 350 χρόνια πριν, στην Αθήνα.

Στον Παραδοσιακό Εβραϊκό Πολιτισμό , ισχύουν “θεϊκοί νόμοι”, αρχές και κανόνες, που προέρχονται από την Παλιά Διαθήκη και τα λεγόμενα των Εβραίων Προφητών. Αυτά τα θρησκευτικά στοιχεία καθορίζουν το σύνολο της Εβραϊκής κοινωνικο-πολιτικής κουλτούρας και δεν είναι επιτρεπτό σε κανένα θνητό ν’αμφισβητήσει ή να ερμηνεύσει αυτά τα “θεϊκά κατασκευάσματα” μέσα από την ανθρώπινη σκέψη!!!

Ο Άγιος Παύλος ενστάλαξε αυτή την “στατική” και “απόλυτη” διανοητική διαδικασία στο Χριστιανικό Θρησκευτικό Δόγμα μέσω της “απόλυτης πίστης”, που δεν είχε καμία σχέση με την Φιλοσοφία του Χριστού, ενώ ήταν ταυτόσημη με την Παραδοσιακή Εβραϊκή Θρησκεία!!!

Εγώ προσωπικά πιστεύω , πως οι μαθητές του Ιησού Χριστού ή οι Απόστολοι , μετά τον θάνατο του Δασκάλου τους, αισθάνθηκαν έντονες ενοχές που εγκατέλειψαν τον Μέντορά τους στο τέλος. Σαν συνέπεια, αποφάσισαν να ακολουθήσουν το παράδειγμά Του και να διαδώσουν τον Λόγο του στο Εβραϊκό κοινό τους. Δύο από αυτούς , ο Ματθαίος και ο Ιωάννης, έγραψαν για την ζωή και την διδασκαλία του Ιησού Χριστού στα Ευαγγέλια τους, μια πράξη που την μιμήθηκαν λίγο αργότερα, οι Ευαγγελιστές Λουκάς και Μάρκος.

Του Θεού τον Νόμο της Αγάπης όπως τον είχε ανακηρύξει ο Ιησούς Χριστός και όχι ο Άγιος Παύλος , τον καταγράφει ο Ματθαίος στο Ευαγγέλιο του , γιατί είναι αυτός ο Νόμος που καθορίζει κάθε άποψη του βίου των Χριστιανών και τις σχέσεις τους με τους συνανθρώπους τους.”...Όταν έμαθαν οι Φαρισαίοι ότι αποστόμωσε τους Σαδδουκαίους, συγκεντρώθηκαν όλοι μαζί και ένας απ’αυτούς , νομοδιδάσκαλος, για να τον φέρει σε δύσκολη θέση, του έκανε το εξής ερώτημα: ‘Διδάσκαλε, ποιά είναι η πιο μεγάλη εντολή στον νόμο;’ Αυτός του απάντησε: ‘Ν’αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου μ’όλη την καρδιά σου, μ’όλη την ψυχή σου και μ’όλο τον νου σου. Αυτή είναι η πρώτη και η πιο μεγάλη εντολή. Δεύτερη, εξίσου σπουδαία με αυτήν: ν’αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου. Σ’αυτές τις δύο εντολές συνοψίζονται όλος ο νόμος και οι προφήτες’...”(σελ.61, Κατά Ματθαίον, 22:34-40, Η Καινή Διαθήκη, Ελληνική Βιβλική Εταιρία, Αθήνα 2003)

Ας εξετάσουμε τώρα πως ο Άγιος Παύλος μετέτρεψε την Φιλοσοφία Αγάπης και Επίγειας Λύτρωσης του Χριστού σε μια ιδεολογία στρατηγικής, για κοινωνική, πολιτική και οικονομική επιρροή, με επίκεντρο την Χριστιανική Εκκλησία, ενώ ταυτόχρονα επαύξανε το

κοινωνικό κύρος των Εβραίων σε όλη την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Μέσα από την Χριστιανική Εκκλησία, ο Άγιος Παύλος πρόσφερε στους Εβραίους μια πολιτιστική έδρα που θα ήταν ένα αναπόσπαστο κομμάτι της θρησκευτικής και ιστορικής τους κληρονομιάς, μέσα από την εθνική ταυτότητα του Ιησού Χριστού και μέσα από την θρησκευτική και πολιτιστική του ταύτιση με την Παλιά Διαθήκη και τους Προφήτες της!!!

Ο Άγιος Παύλος στις επιστολές του που τις διαβάζουμε στην Καινή Διαθήκη, μιλάει πολύ περισσότερο για την οργάνωση των διαφόρων Χριστιανικών κοινοτήτων και εκκλησιών μέσα στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, για τις επισκέψεις του σε αυτές τις τοποθεσίες, για οδηγίες σχετικά με δημόσιες ακροάσεις των επιστολών του, για την διευθέτηση εράνων για να βοηθηθούν οι διάφορες Χριστιανικές παροικίες και για την πειθάρχηση των Χριστιανών οπαδών του, παρά για την ζωή, την φιλοσοφία και το έργο του Χριστού σαν Μεσσίας!!!(<http://matthiasmedia.com/briefing/2014/02/paul-and-leadership>

)

Για τον Άγιο Παύλο, το Βασίλειο του Θεού που το ταύτιζε με την Οντότητα του Χριστού , ήταν “ουράνιο” και τελείως διαφορετικό του “επίγειου βασιλείου” όπως είχε ανακηρυχθεί από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, τον Ιησού Χριστό και τους Δώδεκα Αποστόλους.”...Τα μηνύματα του Ιωάννη του Βαπτιστή, του Ιησού Χριστού και των Δώδεκα Αποστόλων, στήριζαν πως ο Βασιλέας του Ισραήλ είχε φτάσει, και ότι το ουράνιο βασίλειο ήταν κοντά. Αυτό το βασίλειο ήταν ένα επίγειο και πολιτικό βασίλειο όπου ο Μεσσίας θα κυριαρχούσε σαν βασιλιάς...Οι πρώτοι ευεργετημένοι του “ουράνιου βασιλείου” ήταν οι Εβραίοι, όχι οι μη-Ιουδαίοι, την στιγμή που οι Θεϊκές υποσχέσεις της Διαθήκης εστίαζαν στους Εβραίους...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<http://doctrine.org/jesus-vs-paul>)

Ο Άγιος Παύλος ή ο Σαούλ της Ταρσούς, που λαχταρούσε την πολιτική, οικονομική και κοινωνική ηγεμονία μέσα στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, για τον εαυτό του και για τους Ιουδαίο-Χριστιανούς οπαδούς του, κήρυττε πως η εκκλησία του σαν το Σώμα του Χριστού, θα προσδιοριζόταν από μια Οικουμενική Θρησκεία που θα εξασφάλιζε στους οπαδούς της την Χάρη του Θεού και του Ιησού Χριστού, του Αναστημένου Γιού του, και μια θέση στο Ουράνιο Βασίλειο!!!

Ο Άγιος Παύλος δίδασκε ότι η “δικαίωση” θα ερχόταν μόνο μέσα από την “πίστη”, την πίστη στις δικές του θεόπνευστες αρχές και εντολές, ακολουθώντας την ιδεολογική θρησκευτική παράδοση της Παλιάς Διαθήκης. Σε αντίθεση, ο Ιησούς Χριστός δεν ασπαζόταν την πίστη στα φιλοσοφικά ιδανικά του, αλλά μια διαλεκτική διανοητική διαδικασία και την ανθρώπινη κατανόηση μέσα από τις παραβολές του, μέσα από το ενσυναίσθημα του για τους κατατρεγμένους και μέσα από τις φιλανθρωπικές του πράξεις να θεραπεύει τους

αρρώστους.

Το γεγονός ότι οι 12 Απόστολοι του Ιησού Χριστού, εξύμνησαν το έργο του Χριστού σαν Μεσσίας και σαν ένας Κοινωνικός Φιλόσοφος, κυρίως για τους Εβραίους , ανάγκασε τον Άγιο Παύλο μετά τον προσηλυτισμό του στον Χριστό, να πάρει αποστάσεις από τους Αποστόλους, ενώ"...δεν μίλησε για την ζωή του Χριστού ούτε παρέθεσε του Χριστού τα λόγια ή προώθησε του Χριστού το μήνυμα. Ο Σαούλ διαβίβασε το δικό του ευαγγέλιο, έχτισε τα δικά του θεμέλια και ζήτησε από τον κόσμο να τον δεχτούν σαν παράδειγμα προς μίμηση..."(μετάφραση στα ελληνικά)(<http://doctrine.org/jesus-vs-paul>)

Τώρα θα εξετάσουμε το θέμα πως η Χριστιανική Θρησκεία επεκτάθηκε τόσο γρήγορα σε όλη την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία , μετά την ενεργοποίησή της από τον Άγιο Παύλο τον 1ο αιώνα μ.Χ.!!!

Ο Άγιος Παύλος ήταν εκείνη η ιστορική προσωπικότητα που μεταμόρφωσε τον Χριστιανισμό σαν οργανωμένη θρησκεία , από μια πρωτόγονη εκκλησία και ένα περιθωριακό θρησκευτικό δόγμα, σε ένα κίνημα πολιτικής εξουσίας και επιρροής. Επάνδρωσε την κοσμική του θέση, μετατρέποντάς τον σε θρησκευτικό θεσμό, που ξεκίνησε δυναμικά από την Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία μετά τον Μέγα Κωνσταντίνο(306μ.Χ.-337μ.Χ.) και την Πρώτη Ιερά Σύνοδο της Νικαίας το 325μ.Χ., όταν ο Χριστιανισμός κηρύχθηκε η επίσημη θρησκεία της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας(380μ.Χ.).

Τότε, οι Χριστιανοί κληρικοί απέκτησαν προνομιακό πολιτικό κύρος μέσα στην αυτοκρατορία και η Χριστιανική Εκκλησία σαν παράρτημα του Κράτους πλούτισε."...Η εκκλησία ήταν κυρίαρχη σε όλες τις οικονομικές δραστηριότητες για περισσότερο από χίλια χρόνια. Όταν λοιπόν μιλάμε για την οικονομία, η εκκλησία ήταν πρωταγωνιστής από την αρχή, και έχει παραμείνει εκεί τον περισσότερο χρόνο..."(μετάφραση στα ελληνικά)([www.global-directions.com/articles/religion/Church and Economics.pdf](http://www.global-directions.com/articles/religion/Church%20and%20Economics.pdf))

Το κλειδί για την γρήγορη επέκταση της Χριστιανικής Θρησκείας και της Χριστιανικής Εκκλησίας από την εποχή του Άγιου Παύλου, ήταν το Ρωμαϊκό κοινωνικο-οικονομικό σύστημα της "πελατειακής σχέσης"(patronage), που υπήρχε και ήταν ενεργό στην Ρωμαϊκή Δημοκρατία και μετέπειτα, στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

Στην Αρχαία Ρώμη, οι “πελάτες”(clients) ήταν οι πλήβειοι ή οι Ρωμαίοι αστοί(communes), οι οποίοι ήταν δέσμιοι σε μια “κοινωνική σχέση υποτέλειας” προς τους πατρίκιους “προστάτες” τους(patrons). Πολλοί “πελάτες” ήταν πρώην σκλάβοι που είχαν απελευθερωθεί(απελεύθεροι) και στο παρελθόν, είχαν υπηρετήσει τα αφεντικά τους σαν σκλάβοι. Αυτοί συνέχιζαν να ανήκουν στην οικογένεια του παλιού τους αφεντικού και να τελούν υπηρεσίες γι’αυτόν σαν όρος της συμφωνίας απελευθέρωσής τους.”...Αυτό το πελατειακό σύστημα πρόσφερε πραγματικά οφέλη για τους πελάτες της. Σε ώρα ανάγκης, είχαν το δικαίωμα να ζητήσουν δάνεια, τροφή και νομική κάλυψη, ενώ οι προστάτες ήταν υποχρεωμένοι να συντηρήσουν τους πελάτες τους σε ισχνές εποχές. Επίσης, οι πελάτες συμμεριζόντουσαν το κοινωνικό κύρος των προστατών τους, όσο πιο υψηλή κοινωνική θέση του προστάτη, τόσο πιο υψηλή ήταν και η κοινωνική θέση του πελάτη του ή της πελάτισσάς του...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://www.ministrymagazine.org/archive/2002/07/patrons-and-patronage>)

Υπήρχαν δύο είδη πελατειακών σχέσεων. Ήταν η “δημόσια πελατειακή σχέση”(public patronage) όπου οι προστάτες ή οι ευεργέτες στήριζαν μια ομάδα ατόμων, όπως μια συντεχνία, μια θρησκευτικά οργάνωση ή ακόμη και μια ολόκληρη πόλη. Η δημόσια πελατειακή σχέση αφορούσε μεγάλες επιχορηγήσεις για δημόσια κτίρια και φιλανθρωπικά ιδρύματα, όπως γεροκομεία και νοσοκομεία, αλλά επίσης διάφορες μορφές προστασίας και συνηγορίας. Μετά έχουμε την “προσωπική πελατειακή σχέση”(private patronage), όπου ο προστάτης βοηθάει ένα άτομο κατώτερης κοινωνικής τάξης μέσα από χρηματική βοήθεια, δώρα, στήριξη σε δίκες ή σε επιχειρηματικές υποθέσεις. Συνήθως, οι πελατειακές σχέσεις ίσχυαν για αρκετές γενιές μέσα στις ίδιες οικογένειες.(<http://www.vroma.org/>)

Ο Άγιος Παύλος χρησιμοποίησε αυτό τον Ρωμαϊκό θεσμό των πελατειακών σχέσεων για να ιδρύσει και να θεμελιώσει τις πρώτες Χριστιανικές κοινότητες και τις πρώτες Χριστιανικές εκκλησίες, σε όλες τις περιοχές της Ανατολικής Μεσογείου. Παρ’όλα αυτά υπήρχαν μερικές σημαντικές ιστορικές προϋποθέσεις εκείνη την περίοδο που διευκόλυναν του Άγιου Παύλου το πελατειακό σύστημα να λειτουργήσει πιο αποτελεσματικά και αποδοτικά, υλοποιώντας τις φιλοδοξίες του να εγκαταστήσει μια Οικουμενική Θρησκεία που θα βασιζόταν στην Παραδοσιακή Εβραϊκή Κουλτούρα.

Πρώτα από όλα, όπως έχουμε ήδη αναφέρει, η μεγάλη πλειοψηφία των πρώτων Χριστιανικών κοινοτήτων υπήρξαν Ιουδαίο-Χριστιανοί, αντιπροσωπεύοντας μια εθνική μειονότητα, τους Εβραίους, οι οποίοι ήταν πολύ δραστήριοι σε όλους τους τομείς της Ρωμαϊκής κοινωνίας, ειδικά στην πολιτική, στις επιχειρήσεις και στο στράτευμα.

Δεύτερο, ένας ισχυρός Ιουδαίο-Χριστιανός προστάτης, φυσικά συνδεόταν με ένα μεγάλο

αριθμό σημαντικών πελατών, την στιγμή που ήταν τότε δεδομένο ότι όσο πιο υψηλή η κοινωνική θέση του προστάτη, σχεδόν τόσο υψηλή έπρεπε να είναι και η κοινωνική θέση του πελάτη ή της πελάτισσας. Ο Ιουδαίο-Χριστιανός προστάτης είχε την δικαιοδοσία να επιβάλει την Χριστιανική θρησκεία στους δικούς του ή στους δικούς της πελάτες ή πελάτισσες, μέσω της βάπτισης. Ένα πολύ καλό ιστορικό παράδειγμα είναι αυτό της Λυδίας, η οποία αναφέρετε στις Πράξεις 16:14,15 της Καινής Διαθήκης. Η Λυδία ήταν μια πλούσια εμπόρισα πορφυρού υφάσματος από την Θυάτειρα, Ελληνική πόλη της Μικράς Ασίας, και η οποία όταν ασπάσθηκε την Χριστιανική θρησκεία, επέβαλε στο προσωπικό της και στους πελάτες της να βαπτιστούν Χριστιανοί.

Ο Άγιος Παύλος στην Καινή Διαθήκη επίσης αναφέρει και άλλες εξέχουσες Χριστιανικές προσωπικότητες που λειτούργησαν σαν προστάτες, όπως τον Φοίβο(Ρωμ.16:2), τον Ιάσωνα(Πραξ.17:6-9), τον Αριστόβουλο(Ρωμ.16:9,10), τον Φιλήμονα(Φλπ.2) και τον Στεφανά(Α΄Κορ.1:16).(<https://www.ministrymagazine.org/archive/2002/07/patrons-and-patronage>)

Τρίτο, και αντίθετα με τα ηθικά και φιλοσοφικά κριτήρια του Ιησού Χριστού σε σχέση με τον αρνητικό ρόλο που παίζει ο πλούτος στην διαμόρφωση της προσωπικότητας και των κοινωνικών σχέσεων του ανθρώπου(Μτ.19:21, Μτ.19:24, Μκ.10:25), βλέπουμε στις πρώτες Χριστιανικές εκκλησίες, λίγους προστάτες να συμπεριλαμβάνουν τους φτωχούς σαν πελάτες, εφόσον αναζητούσαν πελάτες μιας ανώτερης κοινωνικο-οικονομικής κλίμακας, των οποίων η ταυτότητά θα βελτιώνει την δική τους κοινωνική θέση.

Αυτοί οι “προστάτες” που στην μεγάλη πλειοψηφία τους ήταν αρχικά Ιουδαίο-Χριστιανοί, επιτελούσαν κρίσιμο έργο στην διάρκεια της πρώιμης Χριστιανοσύνης, αφού σαν Ρωμαίοι πολίτες, παρείχαν την στέγαση και τα έξοδα για τις πρώτες εκκλησίες.”...Στην πραγματικότητα, τα πρώτα 200 χρόνια της Χριστιανικής εκκλησίας, οι πιστοί συναντιόντουσαν σε ‘οικίες εκκλησίες’, πιθανόν οι περισσότερες να ήταν τα σπίτια Χριστιανών προστατών...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(<https://www.ministrymagazine.org/archive/2002/07/patrons-and-patronage>)

Λοιπόν, παρατηρούμε τις πρώτες Χριστιανικές εκκλησίες να οργανώνονται σαν “πρωτόγονες μασονικές στοές”, με το “μασονικό έμβλημά” τους τον Εσταυρωμένο Χριστό ή τον Αναστημένο Χριστό, των οποίων όμως το πραγματικό “συγκεντρωτικό κοινωνικό στίγμα” δεν ήταν του Χριστού οι Μεγάλες Εντολές Αγάπης, Ενσυναισθήματος, Κοινωνικής Δικαιοσύνης και Ισότητας, αλλά το ανθρώπινο πάθος για οικονομική ευημερία, πολιτική εξουσία και κοινωνικό κύρος. Σήμερα, όλες οι Χριστιανικές Εκκλησίες, όλων των δογμάτων, αποτελούν ισχυρούς κοινωνικούς θεσμούς, άμεσα πολιτιστικά και κοινωνικά, και έμμεσα

οικονομικά και πολιτικά!!!

300 χρόνια μετά το αποστολικό έργο του Αγίου Παύλου, εντοπίζουμε στην Δυτική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία τον Άγιο Αμβρόσιο(340μ.Χ.-397μ.Χ.), ο οποίος αρχικά τελούσε τα καθήκοντα του Ρωμαίου Κυβερνήτη της Liguria και της Emilia, με διοικητικό κέντρο την πόλη του Μιλάνου, να διορίζεται Επίσκοπος της ίδιας Ιταλικής πόλης με επευφημία το 374μ.Χ. Ο Άγιος Αμβρόσιος ασκούσε μεγάλη επιρροή πάνω στην κρατική πολιτική των Ρωμαίων Αυτοκρατόρων της εποχής του.”...Από το 361 μέχρι το 375, ο παγανισμός ήταν κάπως αποδεκτός. Τρεις Αυτοκράτορες, ο Γράτσιος, ο Βαλεντίνος και ο Θεοδόσιος Α', βρέθηκαν κάτω από την επιρροή του Επισκόπου του Μιλάνου. Μετά από δικές του υποδείξεις, η κρατική πολιτική ενάντια στον παγανισμό αποκαταστάθηκε...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(
https://en.wikipedia.org/wiki/Persecution_of_pagans
)

Στην Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ή στην Βυζαντινή Αυτοκρατορία, διαθέτουμε τα ιστορικά παραδείγματα των Τριών Πατέρων της Ορθοδοξίας ή τους Τρεις Ιεράρχες της Ορθόδοξης Εκκλησίας, που έζησαν κατά τον 4ο αιώνα στην Μικρά Ασία. Οι ίδιοι υπήρξαν φίλοι και συνεργάτες, ενώ και οι τρεις λειτούργησαν σαν “προστάτες” των Χριστιανών πελατών τους, αναλαμβάνοντας τελικά και οι τρεις την θέση του Επισκόπου. Αυτοί οι Ιεράρχες κατάφεραν να επηρεάσουν τους Βυζαντινούς Αυτοκράτορες σε πολλές από τις πολιτικές τους, ειδικά για θέματα που αφορούσαν την δίωξη των Ρωμαίων παγανιστών, όπου στο Βυζάντιο ήταν οι Εθνικοί ή οι πολίτες Ελληνικής εθνικής καταγωγής. Οι Εθνικοί ήταν αφοσιωμένοι στην Πολυθεϊστική Θρησκεία των Αρχαίων Ελλήνων και υποστήριζαν τους θεσμούς που ήταν παράγωγα του Αρχαίου Ελληνικού Πολιτισμού.

Πρώτα είναι ο Άγιος Βασίλειος ή ο Μέγας Βασίλειος(329μ.Χ.-379μ.Χ.),που έγινε Επίσκοπος της Καισαρείας, ένα πολύ σπουδαίο αστικό και πολιτιστικό κέντρο στην Μικρά Ασία, λόγω της θέσης της σαν στρατιωτικός οδικός κόμβος μεταξύ της Κωνσταντινούπολης και της Αντιοχείας. Η οικογένεια του υπήρξαν Χριστιανοί από την εποχή των διωγμών των Χριστιανών που έληξαν τον 4ο αιώνα. Προερχόταν από μια πλούσια και αριστοκρατική οικογένεια, ενώ ένας από τους θείους του ήταν Επίσκοπος, και δύο από τα αδέρφια του, ο Γρηγόριος και ο Πέτρος, αργότερα θα διοριζόντουσαν και αυτοί Επίσκοποι. Μια ενωμένη και αγαπημένη Φατρία Χριστιανών!!!

Ο Άγιος Βασίλειος ,που καταγόταν από μια εύπορη και πολιτικά εξέχουσα οικογένεια, σπούδασε φιλολογία στις ανώτατες σχολές της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Μελέτησε στην Καισάρεια και στην Κωνσταντινούπολη , και τελικά στις Ελληνικές Ακαδημίες των Αθηνών ,όπου και δημιούργησε μια “πολύ στενή φιλία” με τον Γρηγόριο τον

Θεολόγο(329μ.Χ.-390μ.Χ.), τον δεύτερο Ορθόδοξο Ιεράρχη που έγινε και Αρχιεπίσκοπος της Κωνσταντινούπολης το 381μ.Χ.(<http://www.britannica.com/biography/Saint-Basil-the-Great>)

Ο Άγιος Γρηγόριος ο θεολόγος, γεννήθηκε από Έλληνες γονείς στο οικογενειακό κτήμα της Κάρμπαλας, δίπλα στην Ναζιανζό, στα νοτιοδυτικά της Καππαδοκίας. Οι γονείς του, ο Γρηγόριος και η Νόννα, ήταν πλούσιοι γαιοκτήμονες. Το 325μ.Χ., η Νόννα προσηλύτισε τον σύζυγο της στον Χριστιανισμό, ο οποίος και χειροτονήθηκε Επίσκοπος της Ναζιανζού το 329μ.Χ. Ο Γρηγόριος ο θεολόγος μελέτησε την ρητορική και την φιλοσοφία στην Ναζιανζό, στην Καισάρεια, στην Αλεξάνδρεια και στην Αθήνα. Στην Αθήνα ο Άγιος Γρηγόριος ξεκίνησε μια “πολύ στενή φιλία” με τον Άγιο Βασίλειο, ενώ επίσης σαν συμμαθητές, γνωρίστηκε με τον Φλάβιο Κλαύδιο Ιουλιανό(Flavius Claudius Julianus), που αργότερα έγινε ο Βυζαντινός Αυτοκράτορας Ιουλιανός(361μ.Χ.-363μ.Χ.).

Η τελευταία ιστορική πληροφορία, είναι μια καλή ένδειξη για το πόσο οικονομικά και κοινωνικά προνομιούχες ήταν οι οικογένειες του Αγίου Βασιλείου και του Αγίου Γρηγορίου, ενώ οι ίδιοι στην συνέχεια λειτούργησαν σαν πετυχημένοι Χριστιανοί “προστάτες”, με επισκοπές και πολλές εκκλησίες στην Μικρά Ασία. Ο Άγιος Γρηγόριος ο θεολόγος, χειροτονήθηκε το 380μ.Χ., Αρχιεπίσκοπος της Κωνσταντινούπολης!!!(https://en.wikipedia.org/wiki/Gregory_of_Nazianzus)

Ο τρίτος Ιεράρχης της Χριστιανικής Ορθοδοξίας είναι ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος(349μ.Χ.-407μ.Χ.), που εκλέγει Αρχιεπίσκοπος της Κωνσταντινούπολης το 397μ.Χ.. Ο Άγιος Ιωάννης γεννήθηκε στην Αντιόχεια το 349μ.Χ., από Έλληνες γονείς που καταγόntonταν από την Συρία. Η μητέρα του ήταν Χριστιανή και ο πατέρας του ήταν “ανώτερος αξιωματικός”. Σαν αποτέλεσμα των σημαντικών διασυνδέσεων της μητέρας του με επιφανείς κύκλους της Αντιοχείας, ο Άγιος Ιωάννης ξεκίνησε την παιδεία του με τον πιο διάσημο “παγανιστή δάσκαλο” εκείνης της εποχής, τον Λιβάνιο. Από τον Λιβάνιο, έμαθε την τεχνική της ρητορικής, όπως και την αγάπη για την Ελληνική γλώσσα και για την Ελληνική λογοτεχνία. Βαπτίστηκε Χριστιανός το 373μ.Χ..

Ο Άγιος Ιωάννης σαν Αρχιεπίσκοπος της Κωνσταντινούπολης, την πιο ισχυρή κληρική θέση στην Βυζαντινή Αυτοκρατορία, σαν σημαίνων Χριστιανός “προστάτης” και πολιτικός σύμμαχος των Βυζαντινών Αυτοκρατόρων, ίδρυσε μια σειρά από νοσοκομεία στην Κωνσταντινούπολη, περιθάλποντας τους αρρώστους και τους άπορους αυτής της τεράστιας μητρόπολης, ενώ γύρω στο 405μ.Χ., “...ο Ιωάννης άρχισε να προσφέρει ηθική και οικονομική στήριξη σε Χριστιανούς μοναχούς που εφάρμοζαν τους αυτοκρατορικούς αντι-παγανιστικούς νόμους, καταστρέφοντας ναούς και τόπους λατρείας στην Φοινίκη και

σε γειτονικές περιοχές...”.(μετάφραση στα ελληνικά)(http://en.wikipedia.org/wiki/John_Chrysostom)

Επιστρέφοντας τώρα στην Αμερικανική Παγκοσμιοποίηση , θα μπορούσαμε να πούμε πως ουσιαστικά άρχισε μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες εμφανίστηκαν σαν το πιο ισχυρό κράτος πάνω στην γη, στρατιωτικά, πολιτικά και οικονομικά. Αυτή η ηγεμονική παγκόσμια θέση των Ηνωμένων Πολιτειών παραμένει σταθερή και ακέραιη σήμερα, αν και με την πάροδο του χρόνου, διάφορα γεωπολιτικά κέντρα εξουσίας έχουν δημιουργηθεί, όπως η Ευρωπαϊκή Κοινότητα, η Ιαπωνία ,ένα συγκρότημα από χώρες της νοτιο-ανατολικής Ασίας, και φυσικά η γρήγορη άνοδος της Κίνας τα τελευταία 20 χρόνια, που προβλέπετε να εξελιχθεί σε Πρώτη Παγκόσμια Δύναμη, αντικαθιστώντας τις Ηνωμένες Πολιτείες!!!

Στην Αμερικανική Παγκοσμιοποίηση λειτουργούν οι τρεις δυναμικές τάσεις Παγκοσμιοποίησης που περιγράψαμε, αναφέροντας τα τρία διαφορετικά ιστορικά παραδείγματα Παγκοσμιοποίησης, παρ’όλα αυτά , αυτές οι δυναμικές έχουν προσαρμοστεί στις σημερινές πολιτιστικές, πολιτικές και οικονομικές συνθήκες.

Την πολιτιστική παράμετρο που την εντοπίσαμε στα Ελληνιστικά βασίλεια, στην Αμερικανική Παγκοσμιοποίηση, την αναγνωρίζουμε σαν την “κουλτούρα μαζικής κατανάλωσης” προϊόντων και υπηρεσιών που προσφέρονται από τεράστιες πολυεθνικές εταιρίες, στηριζόμενες σε μεγάλο βαθμό από Διεθνή Αμερικανικά Οικονομικά Συμφέροντα!!!

Ο διοικητικός παράγοντας Παγκοσμιοποίησης που τον περιγράψαμε στην διάρκεια της ιστορικής εξέλιξης της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, σήμερα αντιπροσωπεύεται από τις περισσότερο από 1,000 Αμερικανικές στρατιωτικές βάσεις σε όλο τον πλανήτη μας και με το πιο σύγχρονο και εκλεπτυσμένο στρατιωτικο-βιομηχανικό συγκρότημα(military industrial complex) στην ανθρώπινη ιστορία. Επίσης οι Ηνωμένες Πολιτείες ασκούν μεγάλη επιρροή σε μη-κυβερνητικούς διεθνείς οργανισμούς όπως τα Ηνωμένα Έθνη, την Παγκόσμια Τράπεζα(World Bank) και τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου(World Trade Organization).

Τελικά, το ιστορικό παράδειγμα της παγκόσμιας ιδεολογικής επέκτασης της Χριστιανικής θρησκείας μέσα από τις εκκλησίες της και τα δόγματά της, στην Αμερικανική Παγκοσμιοποίηση μεταφράζετε στην ιδεολογία του Καπιταλισμού με τις σύγχρονες νεο-φιλελεύθερες οικονομικές αξίες μιας Ελεγχόμενης Παγκόσμιας Αγοράς και όχι μιας Ελεύθερης Παγκόσμιας Αγοράς , όπως στήριζε ο παραδοσιακός Καπιταλισμός.

Σαν συνέπεια, εξετάζοντας την Αμερικανική Παγκοσμιοποίηση, θα αφιερώσουμε τρεις διαφορετικές αναλύσεις που θα εντοπίζουν την πολιτιστική συνεισφορά στην Αμερικανική Παγκοσμιοποίηση, μετά την πολιτική συνεισφορά, και τελικά την οικονομική συνεισφορά.